

Hofpoort herinneringen

Hofpoort herinneringen

Hofpoort herinneringen

Ziekenhuiszorg in Woerden 1922 - 2017

Inhoud

Voorwoord **4**

Herinneringen, deel 1 **6**

Tijdlijn **50**

Herinneringen, deel 2 **64**

Nawoord **110**

Colofon **112**

Een warm thuis

Voorwoord

Dit boekje is een klein geschenk aan alle (oud-)medewerkers van het Zuwe Hofpoort Ziekenhuis. In de afgelopen periode hebben we met elkaar afscheid genomen van de naam en het tijdperk Hofpoort. Een naam die veel herinneringen oproept. Velen van ons hebben hier menig voetstap gezet: sommigen zijn in het Hofpoort geboren, volgden er hun opleiding of begonnen hier met hun loopbaan. Er ontstonden vriendschappen, relaties en families in het Woerdense ziekenhuis. Maar bovenal ontstond er door de jaren heen een warm thuis waarin we lief en leed met elkaar deelden en waarin velen elkaar kenden en voor elkaar klaarstonden.

De hechte band en de belevenissen die we met elkaar hebben, maken het afscheid emotioneel. De zorg verandert, maar de herinneringen aan het Hofpoort blijven bestaan. Een aantal van deze herinneringen hebben we vastgelegd in dit boekje. Aan de hand van een tijdlijn blikken we terug op bijzondere momenten van de ziekenhuiszorg in Woerden. Ook vind je in willekeurige volgorde foto's, korte persoonlijke verhalen en warme herinneringen van medewerkers en oud-medewerkers die samen het Hofpoort vormden. Het staat daarmee bomvol momenten die ons zijn bijgebleven.

Uit alle verhalen blijkt een grote betrokkenheid tot de patiënten en elkaar. We zien warmte, samenwerking en collegialiteit. Het zijn verhalen waar we trots op mogen zijn. Ook zien we hoe de medewerkers in al die jaren hebben opengestaan voor nieuwe ontwikkelingen. Samen zochten we nieuwe manieren om de zorg voor de patiënten nog beter te maken. De tijdlijn eindigt daarom niet in 2017, maar gaat verder door de verbintenis die we nu hebben met het St. Antonius Ziekenhuis.

We denken in dit boekje ook aan collega's die helaas niet meer in ons midden zijn. Aan het verdriet dat er was als een collega of oud-collega overleed, dan haalden we herinneringen op en merkten we dat we bij elkaar steun konden vinden. Die betrokkenheid bleek op deze momenten een kracht van het Hofpoort.

Dit herinneringsdocument is met veel liefde gemaakt door en voor collega's die jarenlang in Woerden hebben gewerkt. We hebben met dit boekje niet de ambitie compleet te zijn. Het is bedoeld als tastbare herinnering aan de dierbare mensen en momenten die het Hofpoort hebben gemaakt tot het warme thuis waarin we hebben samengewerkt. Laten we dat gevoel meenemen naar de toekomst.

Namens de Raad van Bestuur en projectgroep afscheid klinische locatie Woerden,

De redactie,
Woerden, november 2017

Herinneringen

Deel 1

Betrokkenheid, passie en professionaliteit

**Mark van der Laan, gynaecoloog en
vicevoorzitter Vereniging Medische Staf**

Tijdens mijn coschappen antwoordde ik steevast op de vraag "Wat ga je later worden als je groot bent?": "Nou, ik weet het eigenlijk nog niet, maar in ieder geval geen bedrijfsarts of verpleeghuisarts. En zeker geen gynaecoloog!". Dat laatste leek toen echt helemaal niets voor mij. Maar toen ik mijn coschap gynaecologie doorliep in Zwolle, ontdekte ik dat gynaecologie voor mij een ideale mix is van acute geneeskunde - verloskunde - , opereren en contact met mensen in diverse fases van hun leven en met veelal verschillende problematiek. Problematiek die soms goed is op te lossen en soms leidt tot langdurige behandelrelaties, waarin zelfs meer holistische vaardigheden nodig zijn; behandelrelaties zoals tussen huisartsen en hun patiënten.

Nadat ik mijn opleiding tot gynaecoloog had afgerond, heb ik gekeken welke ziekenhuizen in een redelijke straal rond mijn woonplaats Leiden liggen, de plek waar ik met mijn vriendin en twee kinderen woon. Zodoende kwam ik in september 2010 in het Hofpoort te werken. Wat een warm bad! Direct vielen mij de betrokkenheid, de passie en de professionaliteit van alle medewerkers in de zorg op. Ook van patiënten hoor je vaak dat zij bewust kiezen voor het Hofpoort vanwege de persoonlijke benadering.

Met huisartsen, verloskundigen en andere verwijzers is er laagdrempelig contact, we kunnen elkaar goed en makkelijk vinden. Elke dag streven we naar de beste kwaliteit van zorg binnen de grenzen van haalbaarheid voor een streekziekenhuis. Door die grenzen waren er altijd al samenwerkingsverbanden met de regio (UMCU, St. Antonius) voor patiënten die ingewikkelde behandelingen moesten ondergaan en die in het Hofpoort niet mogelijk waren.

De samenleving en de dokters zelf willen en eisen van zichzelf steeds hogere kwaliteit van zorg voor elke patiënt. Dit heeft geleid tot, terecht, steeds strengere normen. Eerst van wetenschappelijke verenigingen en later ook van zorgverzekeraars, waardoor we zijn gefuseerd met het St. Antonius. Het was de enige mogelijkheid om in Woerden ziekenhuiszorg te behouden met bestaansrecht in de toekomst.

Ik heb vele goede en ook indrukwekkende herinneringen uit de laatste zeven jaar Hofpoort. Maar natuurlijk is de allerbeste herinnering de geboorte van onze dochter Tess in 'mijn eigen ziekenhuis'. Naast uiteraard de geboorte zelf en het nieuwe gezonde leven, vond ik het heel mooi te zien en bijzonder om zelf te ervaren hoe het team op de afdeling met passie zorgt voor alle barendende vrouwen en aanstaande vaders. Het was destijds nog ver voor de fusie, maar onze huidige missie 'Samen zorgen voor kwaliteit van leven', spatte er toen al in het team van af.

Ondanks dat alle zorgprofessionals zich kunnen identificeren met onze huidige gefuseerde missie en visie, zijn er natuurlijk verschillen tussen beide ziekenhuizen. Vaak zijn dat zaken waar je als Hofpoorter of Antoniaan trots op bent. Als vicevoorzitter van de Vereniging Medische Staf probeer ik ervoor te zorgen dat we allemaal elkaars achtergrond en visie op de zorg respecteren, luisteren naar elkaars argumenten en uiteindelijk een visie delen, waarin de (van oudsher) Antoniaan en de (van oudsher) Woerdenaar een deel van zijn of haar vroegere identiteit herkent en trots op is.

Nadenken over de toekomst

Door Lydia Benckhuijsen,
hoofd Civieltechnische Dienst (gepensioneerd)

Ik kwam in 1978 naar het Hofpoort om leiding te geven aan de Civieltechnische Dienst. Er was veel werk in die tijd. Mijn eerste grote klus was het onderhouden van het Ope Dei en het Algemeen Ziekenhuis en de voorbereiding op de verhuizing als gevolg van de fusie. Het begon met inventariseren van wat meeding, wat bleef en wat nieuw aangeschaft moest worden. In 1979 zijn heel wat bedden, ondersteken, laboratoriumapparatuur en andere zaken besteld. Zo ook de stoelen voor het gezamenlijke restaurant. Ik wilde dat het restaurant een huiselijke uitstraling kreeg waar medewerkers en patiënten konden ontspannen binnen de ziekenhuismuren.

Met de verhuizing in het verschiet, moest er worden nagedacht over de toekomstige organisatie van het huis. Zo hadden we bijvoorbeeld twee hoofden huishoudelijke dienst en twee diensthoofden. In die tijd zijn er mensen vertrokken die zich niet prettig voelden in zo'n groot ziekenhuis, maar we kregen er juist ook mensen bij. We hebben geprobeerd om voor iedereen een goede oplossing te vinden.

De verhuizing naar de Polanerbaan is één van de leukste projecten die ik heb gedaan. Omdat we met de medewerkers veel zelf deden, ontstond er een enorme saamhorigheid. Mensen van de Civieltechnische Dienst hebben samen met verpleegkundigen de afdelingen ingericht. Zo kon iedereen meteen wegwijs raken, want alles was natuurlijk nieuw. Van telefooncentrale tot de pannen in de keuken. En wat dacht je van de schoonmaak en alle bedden opmaken? Kanjers waren dat! 's Nachts hebben we de patiënten verhuisd, want we moesten over het spoor en in de nacht reden er minder treinen, maar het waren er toch nog zeventien per uur.

De officiële opening met Prinses Beatrix was een idee van meneer Ruys. In een klein comité hebben we deze dag voorbereid. Er kwamen dikke draaiboeken waarin alle details waren uitgewerkt. Het boeketje bloemen voor de prinses heb ik zelf besteld. Ik had eerst uitgezocht welke bloemen zij mooi vond. Dat bleken lelietjes-van-dalen te zijn en die kwamen dus in het boeket.

Privileges van de kip

Door Bets de Kruif,
verpleegkundige (gepensioneerd)

Van jongs af aan ben ik gek op dieren. Ik grap zelfs wel eens dat ik meer van dieren houd dan van mensen. Toen ik als verpleegkundige werkte op de Spoedeisende Hulp van het Hofpoort, zwierven er diverse katten rond het ziekenhuis. Ik besloot eten te kopen voor deze beestjes. Op een dag kwam er zelfs ook een kip aanlopen die ik meteen adopteerde. Elke dag wachtte het diertje me op en tippelde vrolijk achter me aan richting de etensbak.

De kip kreeg steeds meer privileges. Zo zat ze regelmatig bij mij op schoot en nam ik haar mee het kantoor van de Spoedeisende Hulp in. Als dank produceerde de kip eieren, die door het dier vlakbij de ingang van het ziekenhuis werden gedeponereerd. Greet van de receptie maakte hier vervolgens weer een cake van.

Op een zekere dag kwam een ambulance een patiënt brengen. De patiënt was nog maar net op de Spoedeisende Hulp gebracht toen de ambulance met spoed moest uitrukken. Dus hup, snel een lege brancard de ambulance ingeschoven, deuren dicht en met sirenes richting de A12. Eenmaal op de snelweg hoorden de ambulancemedewerkers opeens geluid en gefladder achterin: de kip bleek in de ambulance gesprongen! Omdat het geen optie was om met een kip aan te komen bij de spoedoproep, hebben de ambulancemedewerkers de kip opgepakt en al rijdend uit de ambulance gegooid. Ik heb het beestje helaas nooit meer gezien.

Klompen

Door Eddy Voogd,
teamhoofd Urologie

Een van de mooie herinneringen die ik heb aan het ziekenhuis – naast de sfeer, de toegankelijkheid en de laagdrempeligheid die het daarmee uitstraalt – is dat we tot twee keer toe een paar klompen in het ziekenhuis aantroffen. Een keer bij de ingang van het ziekenhuis en daarna nog een keer bij de lift. En dat is nog maar kort geleden: in 2013. Voor mij typeert dat echt de sfeer en cultuur van het ziekenhuis en de regio.

Ouderwets menselijke hulpverlening

Door Marianne Fleur,
medisch maatschappelijk werker
en vertrouwenspersoon

In de veertien jaar dat ik al in het Hofpoort Ziekenhuis werk, is het verschillende keren voorgekomen dat ik in consult werd geroepen bij een 'probleem-zwangere'. Denk hierbij aan een zeer jonge vrouw zonder werk, zonder inkomen en voor huisvesting afhankelijk van anderen. Voor deze vrouwen was de babyuitzet vaak een probleem.

Ik plaatste voor hen menig keer een vraag voor babyspullen op het prikbord van het Hofpoorttaal, waarop mijn kamer volstroomde met artikelen van collega's uit het hele ziekenhuis. Mijn collega's zagen dan tijdens ons wekelijkse overleg aan de kindwagens, bedjes en babykleertjes weer eens hoe laat het was. Mijn man fungeerde als vrijwilliger en bracht de spullen vervolgens naar de zwangere vrouw en haar baby.

Dit typeert voor mij het Hofpoort en de mensen die er werken: ouderwets menselijke hulpverlening!

Vermaarde fietstochten

Door Ellen Pouw,
HR-adviseur gezondheid

Het Hofpoort kent vele tradities. De vermaarde fietstochten horen daar zeker bij. De eerste Hofpoort fietstochten begonnen met twee keer 160 kilometer. Er werd toen naar België en Duitsland gefietst, en weer terug. Jan van Dam (RPCW) was bij alle tochten aanwezig met zijn eigen vertrouwde klassieker die al 25 jaar soepel meerolde in de koers. In totaal zijn er 25 fietstochten geweest. De laatste officiële Zuwe Hofpoort fietstocht is gereden in 2016.

Zelf herinner ik mij nog heel goed de tocht naar de Zuid-Hollandse eilanden onder leiding van Jos Pel. We fietsten via de fietsersstunnel onder de Maas door. Voor de tunnel kwamen we midden in de Rotterdams Havendagen terecht. Het was een drukte van belang, maar ook heel gezellig.

Beregezellige staking

Door Will Rutges,
coördinerend hoofd OKC (gepensioneerd)

“Het personeel van het Hofpoort Ziekenhuis staakt”. Dit was rond het jaar 2000 de kop in de lokale krant van Woerden. Ongelofelijk. Nog nooit eerder meegemaakt, maar inderdaad; het ziekenhuis lag letterlijk plat. De OK's en poli's waren gesloten en er was geen patiëntenzorg in huis, behalve natuurlijk op de spoedhulp en voor patiënten die al in huis lagen.

Iedereen was geacht aanwezig te zijn. Welke plek in het ziekenhuis zou nu de centrale plek zijn bij een staking? Voor ons was dat geen vraag: het toegangspein met de mooie boom centraal voor het ziekenhuis. Voor velen nu een onbekende plek, maar voor oudgedienden een zeer markant punt. Hier liepen we elke morgen met zijn allen naar binnen via een kleine hal met een prachtig aquarium, de blikvanger van het Hofpoort.

Daar, onder die boom dronken wij al stakend een pilsje. Ja, het was een ludieke actie en we genoten er ook nog van. In mijn herinnering zie ik ons nog grote praat verkopen aldaar met dat pilsje in de hand. Dat kon ik mij later als coördinerend hoofd OKC niet meer voorstellen. Ik kan daar nog echt om lachen. Het was namelijk een beregezellige dag.

Examen Frans

Door Joëlle de Vink-Gorter,
verpleegkundige

Ik werk sinds augustus 2017 in het ziekenhuis. Daarvoor liep ik stage op de afdeling Neurologie/Longgeneeskunde. En tijdens mijn stage dacht ik; hier wil ik blijven plakken. Het was een superstage, ik werd meteen opgenomen in het team, geen vraag was te gek. Ondanks de fusieperikelen bleef de sfeer echt goed. Toch ken ik het ziekenhuis al langer. Mijn moeder werkt er en ik ben er opgenomen geweest toen ik zeventien was. Ik had examens, maar kreeg last van een acute blindedarmontsteking en moest geopereerd worden. Ik kon niet naar school.

De docenten en de medewerkers van het ziekenhuis hebben toen geregeld dat ik mijn examen Frans in het ziekenhuis mocht maken. Ik was zo blij dat het kon. Daardoor heb ik mijn examen gehaald en kon ik direct na de zomervakantie beginnen met hbo verpleegkunde. Eerst dus patiënt en nu verpleegkundige.

Als patiënt heb ik ervaren hoe het is om gewassen te worden als je het zelf niet kunt. En wat het doet als een verpleegkundige een praatje komt maken en oprecht aandacht voor je heeft. Dat was fijn. Deze ervaring heb ik meegenomen naar mijn opleiding en in mijn werk als verpleegkundige.

Cadeautje als dank

Door Helene Mooij-Kock,
poli-assistent

Net na mijn inwerkperiode, toen ik nog niet zolang alleen achter de balie zat, kwam een patiënt bij me met een verzoek. Geen idee meer wat het was. Wel weet ik nog dat ik dit niet zelf kon beslissen, maar moest overleggen met de arts. Ik heb dit uitgelegd, gezegd dat ik zou overleggen en de volgende dag telefonisch contact met hem zou opnemen. Best spannend om de dokter aan te spreken wanneer je net in het ziekenhuis werkt, maar zo gezegd zo gedaan en de volgende dag heb ik de patiënt teruggebeld.

De week erop lag er als dank een cadeautje op mijn werkplek. Een boekje met korte verhalen uit het dagelijks leven, geschreven door de patiënt. In één van de verhalen werd hij van het kastje naar de muur gestuurd en niet geholpen. Ik had gewoon mijn werk gedaan, maar uit deze bijzondere ontmoeting is me bijgebleven dat luisteren en je beloftes nakomen zo belangrijk is. Misschien nog wel belangrijker dan de daadwerkelijke oplossing. Een half jaar na ons contact is hij overleden. De tekst op de rouwkaart was: "Gelukkig zijn er herinneringen".

Nonnen in het Ope Dei

Door Roel Knobbe,
fysiotherapeut (gepensioneerd)

Ik was blij verrast toen ik werd aangenomen door dokter Dijkstra, chirurg en tevens directielid. Ik merkte zelf op niet katholiek te zijn, dat was een hot item die tijd. Dokter Dijkstra antwoordde lachend: "Ik ook niet, maar de nonnen worden je grootste vriendinnen." En inderdaad, hun gastvrijheid en werklust heb ik enorm leren waarderen. Moeder-overste Febronia was een innemende kordate leider. Ze vertelde eens dat er een nieuw reglement van orde was afgekondigd: na elke vijf jaar zou je van functie veranderen. Ze voegde hieraan toe: "Je begrijpt meneer Knobbe, als ik dweilzuster moet worden, dan weiger ik dat. Ik reken trouwens op de functie van directrice." Helaas is zij dit niet geworden.

Van moeder-overste kreeg ik het verzoek om de nonnen eens per week gymnastiek te geven in een gymzaaltje van het klooster. Schoorvoetend stapten de nonnen het zaaltje binnen, allen gekleed in flanellen trainingspakken. Het trainingsprogramma moest noodgedwongen worden aangepast, aangezien de pakken niet bestand waren tegen veel transpiratie. Bij de tweede les kreeg ik het verzoek om andere pakken te regelen. Jaren later kreeg ik de vraag om de verpleegkundigen in opleiding ritmische oefeningen te geven. Dat gebeurde na het middaguur. Plaats: bij de hoofdingang van het Ope Dei op een prachtig grasveld. De les viel samen met 'het slaapuurtje' van de patiënten, maar dit pakte natuurlijk anders uit; een half stadion gaapte naar die sportieve meiden.

Twee keer per week behandelde ik een aantal nonnen in verband met rugklachten. Moeder-overste zat er (voor de zekerheid) altijd keurig bij. Een keer moest ik afzeggen in verband met de bevalling van mijn vrouw. Moeder-overste wilde graag een geboortekaartje ontvangen, dus dit heb ik gedaan. Al snel lag er een mooi pakketje met roze lintjes op de behandeltafel. De inhoud bleek een keurig gebreid roze jurkje. Zoon Rob heeft het nooit gedragen.

Bijdrage aan de geestelijke gezondheidszorg

Door Agnes ten Hoeve,
avondhoofd RPCW (gepensioneerd)

In 1964 begon ik in het Algemeen Ziekenhuis aan mijn opleiding. Ik woonde intern, met elkaar maakten we de meest gekke dingen mee. Ik kan me herinneren dat we 's nachts op de fiets een kamer inreden. De mevrouw die daar verpleegd werd, vertelde de volgende morgen dat ze zo gek had gedroomd over zusters die de kamer in kwamen op de fiets. Wij beaamden die droom natuurlijk. Die opleidingstijd was een prachtige tijd.

Na mijn diploma voor verpleegster, zo heette dat toen, deed ik samen met de 'gediepten' van het Ope Dei mijn kraamopleiding onder leiding van de toenmalige gynaecoloog Westerbeek en kinderarts Bloem. Je moest een aantal bevallingen halen voor je 'Ooievaartje'. Inmiddels woonde ik buiten het ziekenhuis. Bij een bevalling werd ik 's nachts opgebeld en ging dan op mijn oude Solexje richting ziekenhuis.

Na mijn opleiding vond ik een parttime baan als avondhoofd, een spannende baan. Er waren geen artsen in huis aan wie je even wat kon vragen. Als je een arts nodig had, moest je bellen naar de dienstdoende specialist. Na de nieuwbouw aan de Polanerbaan kreeg ik een baan op de PAAZ. Ook werd ik lid van de Ondernemingsraad waar ik een ruimere blik kreeg op het reilen en zeilen van het ziekenhuis en van dichtbij meemaakte hoe de geestelijke gezondheidszorg veranderde.

De zorg moest dicht bij de patiënt geregeld worden, zo werd er toen gedacht. Dus kwamen overal in het land zogenaamde MFE's: Multi Functionele Eenheden, waarbij de gedachte was dat de patiënt altijd zijn/haar zelfde behandelaar zou houden. Ook in Woerden werd een MFE opgericht. Dit was een samenwerkingsverband tussen het Hofpoort Ziekenhuis, het RIAGG in Utrecht en de H.C. Rümke Groep in Den Dolder. De RIAGG en de H.C. Rümke Groep gingen later als Altrecht verder.

Toen de MFE een feit was, werd daarin het Regionaal Psychiatrisch Centrum Woerden gevestigd. De bouw was inmiddels achter het ziekenhuis gerealiseerd en het RPCW werd via een gang met het 'grote' huis verbonden. Patiënten werden cliënten. Er kwam een open en een gesloten afdeling en natuurlijk een polikliniek en een afdeling dagbehandeling. Al met al kijk ik terug op een mooie tijd en ik ben blij dat ik in het Hofpoort Ziekenhuis heb kunnen bijdragen aan de geestelijke gezondheidszorg van Woerden en omstreken.

Veel ontwikkelmogelijkheden

Door Ronny Arkesteijn-Weteling,
teamleider (gepensioneerd)

Mijn man Cees en ik voelden ons Hofpoorter! Cees was klinisch chemicus en ik begon als oproepkracht op de afdeling Opname. Ik kwam terecht in een leuk team en had het erg naar mijn zin. Na een cursus 'medische terminologie en ziekteleer' en met behulp van het kleine rode Zakwoordenboek der Geneeskunde begon ik er goed in te komen. Vooral dankzij zuster Ann Langejan, zij overhoorde me en legde me veel uit.

Toen het hoofd van de afdeling door ziekte een tijdje niet kon werken, heb ik haar plaats ingenomen. Ik overlegde met de hoofden van de verpleegafdelingen om te horen welke bedden vrijkwamen, zodat ik het OK-schema kon samenstellen. Dat deed ik samen met het hoofd OK en de specialist, want de snijdende specialisten wilden natuurlijk allemaal die bedden vullen. Daarna kon de afdeling Opname de mensen bellen voor hun operatie.

Nadat het hoofd van de afdeling haar plaats weer kon innemen, werd ik secretaresse op afdeling 1B. Later werd dat B1. Daar had ik ook een leuke tijd met Trees, Wil en Pamela aan het hoofd. Op deze manier heb ik heel veel medewerkers leren kennen en voelde me er erg bij horen.

Na een tijdje werd ik teamleider administratie op de Röntgenafdeling. De aanvragen voor foto's en onderzoeken kwamen van de specialisten en huisartsen. Wij planden ze dan in en zorgden voor alle voorbereidingen. Ik heb bij Radiologie veel zien veranderen. Zo kwam er eerst een niersteenvergruizer in een bus. Daarna de CT-scan en de MRI, ook eerst in een bus, later op de afdeling. Dat hele proces heb ik mogen meemaken, geweldig! Net als de uitbreiding van het aantal radiologen. Toen ik begon, waren het er drie, toen ik wegging vijf.

Als teamleider moest ik per jaar twee interne managementopleidingen volgen. Dat was meestal buiten het ziekenhuis met andere afdelingshoofden. Heel leuk om zo door middel van een casus een oplossing te leren zoeken voor bepaalde situaties op de werkvloer. Ook heb ik de cursus Middle Management in de Gezondheidszorg gedaan. Je kreeg altijd veel mogelijkheden om je te ontwikkelen!

Huwelijk op de afdeling

Door Carla van der Sluijs,
verpleegkundige

In 1984 vond er wel een heel bijzondere gebeurtenis plaats bij ons op de kraamafdeling. Een man en vrouw zouden gaan trouwen, maar hun kindje werd eerder geboren dan verwacht. De ambtenaar kwam in zijn toga op de afdeling en benoemde ons, de dienstdoende verpleegsters, tot bruidsmisjes. Op de kraamafdeling hadden we een kamer omgetoverd tot trouwzaal en die feestelijk versierd. Hun pasgeboren zoontje mocht toekijken vanuit de couveuse. "De mens is een deel van de natuur en de natuur laat zich niet dwingen", zei de ambtenaar. Het was een heel spektakel en we hebben veel gelachen.

Het huwelijk werd voltrokken en het kersverse echtpaar ontving een grote bos bloemen. Het was natuurlijk een uniek moment dat de kraamafdeling als trouwzaal fungeerde. We denken er met veel plezier aan terug.

Urologie, mooi klote

Door Yvonne van Capel,
secretaresse

Via de website konden patiënten zich aanmelden voor een vasectomie. Hiervan kregen wij dan een melding via de mail. Op een dag kregen we wel een heel bijzondere aanmelding binnen: een patiënt had voor deze gelegenheid een speciaal e-mailadres aangemaakt, te weten: mooiklote@gmail.com.

RODE DRAAD

Door Leon Dros,
medewerker magazijn

Zuster Gerda loopt als een rode draad door mijn leven, ze was er zelfs al bij toen ik geboren werd. De eerste paar jaar van m'n leven heb ik helaas vaak in het ziekenhuis gelegen, want ik had astmatische bronchitis. Alle keren was daar ook Gerda aan het werk, een leuke vrolijke verpleegkundige die het leed wist te verzachten. Op tienjarige leeftijd kreeg ik een hersenvliesontsteking en je raadt het al, Gerda was er weer. Daarna ging het gelukkig een tijd goed met mij.

Jaren later kwam mijn moeder in het ziekenhuis werken en kwam ze Gerda weer tegen. Ze hadden een leuk gesprek. In 2005 kwam ik zelf ook in het ziekenhuis te werken en wie kwam ik tegen? Precies, Gerda. Mijn moeder is nu met pensioen, maar ik werk nog steeds in het magazijn in Woerden en Nieuwegein. Gerda zie ik bijna elke week en die band van jaren gaat niet meer weg.

Obstakel in de gang

Door Els Wieringa,
neuroloog (gepensioneerd)

Als neuroloog heb ik vele herinneringen aan het Hofpoort Ziekenhuis. De eerste speelt zich af op de afdeling. Het was in de tijd dat de wachttijd voor opname in een verpleeghuis, wanneer de patiënt echt niet meer naar huis kon, flink was opgelopen. De verkeerde-bedden-problematiek, een nare situatie voor alle betrokkenen.

In die tijd hadden we een oudere heer opgenomen die ook moest wachten. Hij had de onbedwingbare behoefte om in de gang, halverwege afdeling 2B, op de grond te gaan zitten. Billen op de vloer, rug tegen de muur en benen voor zich uitgestrekt. Hij weigerde plaats te nemen op een stoel. Een klein obstakel dus voor passanten. En een beetje lastig, vooral als er een bed langs hem gereden moest worden. Maar hij moest en zou daar zitten.

Wat ik nog steeds als een daad van grote goedheid beschouw, is dat de afdeling zich aan deze meneer aanpaste en hem niet gedwongen heeft van zijn gewoonte af te zien. We accepteerden hem, hij werd zittend en wel een vast onderdeel van de afdeling. Wij leerden om hem heen te manoeuvreren. Ik ben nog steeds trots op dit afdelingsbeleid.

De tweede herinnering vond plaats op de poli. Ik was jong begonnen als specialist in het Hofpoort Ziekenhuis, het moet in het begin van mijn carrière zijn geweest. Ik had een oudere dame als patiënt. Toen zij op de onderzoeksbank had plaatsgenomen en ik haar onderzocht, zei ze per ongeluk "ach meisje" tegen me. Het floepte er zo uit en ze schrok er zelf van. Dat zeg je toch niet tegen een dokter! Ze verontschuldigde zich meteen. Maar het was zo'n komische situatie: ik als jong broekie bezig met iemand die mijn oma had kunnen zijn. Ze had groot gelijk en ik vond het zo schattig wat ze zei. Toen ze merkte dat ik niet boos op haar werd, hebben we erom kunnen lachen. Het vertedert me nog steeds.

Vertrouwen in je eigen kennis en kunde

Yvonne Stoopendaal,
adviseur Kwaliteit en Patiëntveiligheid

Als adviseur Kwaliteit en Patiëntveiligheid heb ik weinig direct patiëntcontact. Toch denk en kijk ik altijd vanuit het perspectief van de patiënt. Hoe kunnen we het voor hem of haar beter doen, comfortabeler maken? Spiegelbijeenkomsten zijn daarvoor een mooi middel. Daarbij vertellen patiënten met dezelfde aandoening hoe zij de zorg hebben ervaren en wat beter kan.

Laatst was ik aanwezig bij zo'n bijeenkomst met borstkankerpatiënten. Deze patiënten moeten vaak bloed geven en krijgen ook vaak medicatie door middel van injecties of een infuus. Door het eenmalig plaatsen van een Port-a-Cath kun je op een gemakkelijke manier bloed afnemen en medicijnen en vloeistoffen in de bloedbaan toedienen. Deze informatie wordt wel gegeven, maar er wordt niet nadrukkelijk gewezen op de voordelen. De vrouwen gaven tijdens deze bijeenkomst juist aan dat ze hier wél direct over geadviseerd willen worden en dat het misschien sterk vanuit de specialist moet worden geadviseerd. Door dat mee te nemen in je beleid, kun je direct bijdragen aan het verhogen van het comfort van een grote groep patiënten.

Een ander voorbeeld. Een aantal jaren terug duurde het traject waarbij een vrouw de diagnose borstkanker kreeg vrij lang. Er ontstond toen een landelijke tendens om intake, onderzoeken en diagnose op één dag te plannen. Ook wij hebben onze processen daarop ingericht. Uit enquêtes en spiegelgesprekken blijkt dat een grote groep patiënten dat heel prettig vindt, maar dat het voor sommige patiënten te veel is, zo'n hele dag. Dan is het belangrijk dat een professional maatwerk levert en van de standaardprocedure afwijkt in het belang van de patiënt.

Een van de belangrijkste momenten in mijn carrière binnen het ziekenhuis, was de overstap van de werkvloer naar het leidinggeven. Mijn toenmalige leidinggevende stond gelukkig open voor mijn ambities en gaf me de ruimte om deze stap te nemen én om fouten te mogen maken. Dat zie ik als een van de voordelen van werken in een kleine organisatie. Mensen helpen je omdat ze je kennen, je vertrouwen en weten wat je kunt. Dat zorgt voor een enorme gedrevenheid en betrokkenheid.

Juist in zo'n kleine organisatie, die voelt als familie, is zo'n fusie dan ingrijpend. Ik probeer uit te dragen dat er weliswaar veel verandert, maar dat je ook moet kijken naar de kansen die het biedt. We nemen namelijk ook veel goeds vanuit Woerden mee. Onze manier van auditen bijvoorbeeld, waarbij we niet een afdeling, maar een heel proces onder de loep nemen. En patiëntenparticipatie krijgt een prominentere plek in de fusieorganisatie.

We hadden ons huis goed op orde en daar mogen we echt trots op zijn. We hebben hier altijd heel goed en vakkundig voor onze patiënten gezorgd. Juist door de aandacht die we gaven, voelden patiënten zich begrepen. Ik hoop dat wij als medewerkers van het Hofpoort dát meenemen naar het St. Antonius Ziekenhuis. We mogen vertrouwen hebben en houden in onze eigen kennis en kunde.

Verloskunde beviel goed

Door Heleen Kromwijk,
verpleegkundige

Na mijn stages in het Hofpoort, besloot ik in 2001 om als verpleegkundige aan de bak te gaan. Eerst als trainee verpleegkundige om me nog breder te kunnen oriënteren. Dat er een periode op de Verloskunde bij zat, nam ik op de koop toe. Ik had daar niet zoveel interesse in. Dat getut met die baby's leek me niets.

De eerste bevalling die ik bijwoonde was van een vrouw die onverwachts beviel bij 34 weken zwangerschap. De bouwvak was net begonnen en dat had haar man goed ingeluid met zijn collega's. Hij zat daar met een flinke walm om zich heen. Het cadeautje dat we naderhand kregen, een fles wijn, was wel toepasselijk. "Kaassie", dacht ik, "bij elke bevalling een cadeau!" Dit bleek niet het geval, maar wat heeft het specialisme me destijds verrast. Enorm uitdagend, heel divers en met een gezellig team.

Van 2005 tot 2012 heb ik bijna veertig columns, De zorg van Heleen, mogen schrijven voor Hofpoort Geluiden. Deze gingen voornamelijk over de verloskunde. Genoeg herinneringen! De verloskunde is een afdeling apart. In principe de meest blijde afdeling, maar het kan er ook zo enorm verdrietig zijn. Verloskunde is een specialisme dat volop in ontwikkeling is. Dat wij als ziekenhuis een van de eerste waren met kraamsuites is toch best bijzonder. Het werd een andere manier van werken, maar wat beviel dat zeg!

Wanneer een collega afscheid neemt van de afdeling, is het traditie om deze persoon in bad te gooien. Ik ben nu nog oproeper, maar ik heb de afdeling in 2013 een paar maanden verlaten om op Chirurgie te werken. Dus ook ik heb in het bad gelegen.

Goede dokter

Door Margriet van der Kooi,
dominee, geestelijk verzorger

Als patiënten aan mij vertellen dat een dokter goed is, bedoelen ze eigenlijk nooit dat hij zijn vak verstaat, waar we altijd van uitgaan. Ze bedoelen meestal iets heel anders. Goed in de betekenis van het oude beroepsmotto: 'soms genezen, dikwijls verlichten, altijd troosten'. Zo'n dokter was Hans Vente, daarom hielden patiënten en collega's van hem. Als er in het ziekenhuis weer eens gezegd wordt dat we het zo druk hebben, vertel ik graag het volgende verhaal.

Een patiënte vertelde me ooit hoe dokter Vente haar Pinksterdagen gered had. "Het ging niet goed met me, ik had steeds eerder een kuur nodig, ik was verdrietig en bang, ik wist niet waar ik het zoeken moest. En toen kwam dokter Vente. Hij kwam op Eerste Pinksterdag, pakte een kruk en ging in alle rust bij mijn bed zitten. Alleen al dat gebaar van die kruk pakken! Hij keek me aan, ik kon mijn verhaal doen, hij luisterde met aandacht, gaf antwoorden en bracht rust. Toen hij weg was, zag ik op de klok tegenover mijn bed dat hij maar zeven minuten naast mijn bed had gezeten. Het voelde als een half uur. Ik kon die man wel zoenen."

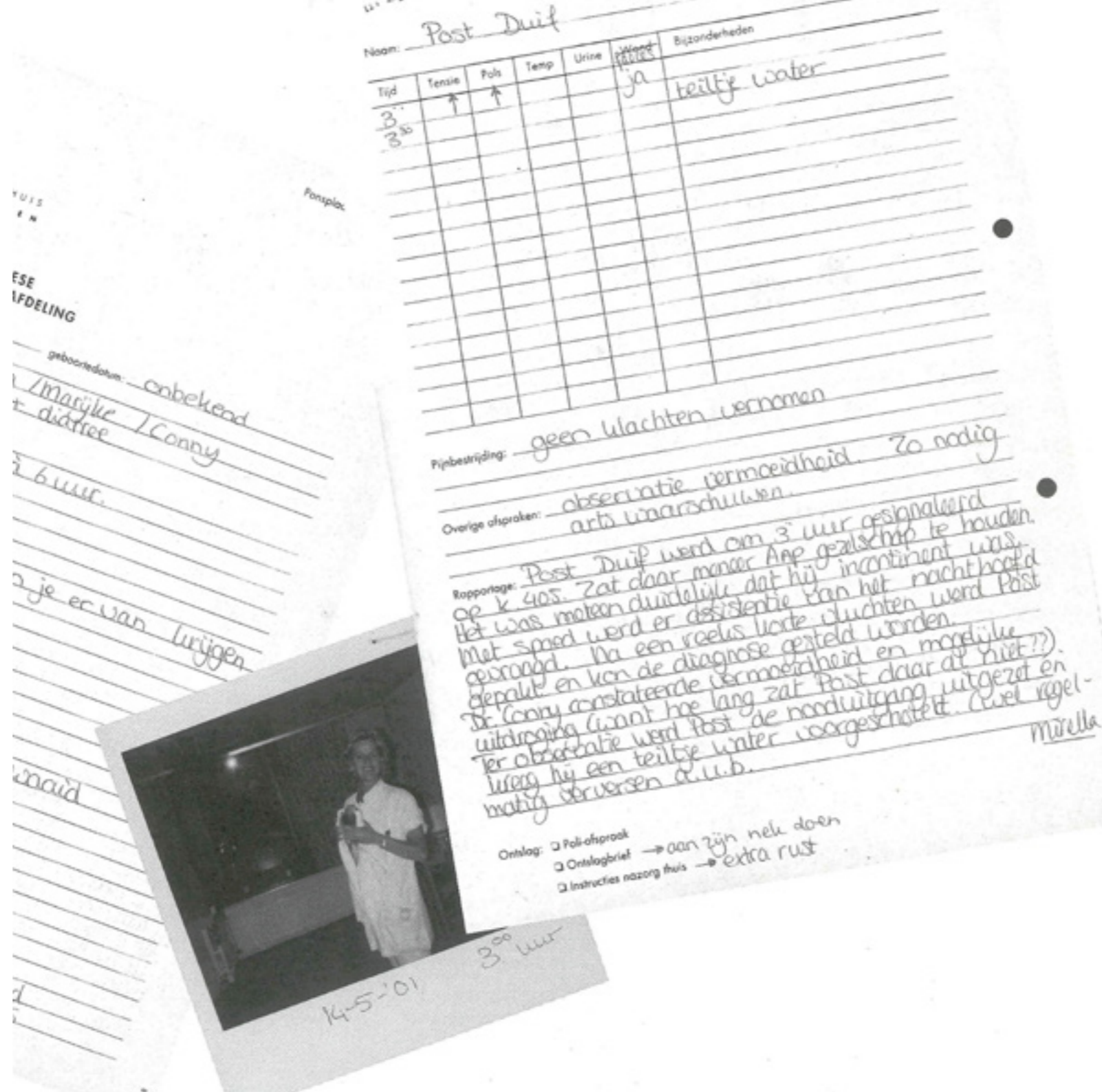
Haar op de tanden

Door Aimee Wieland,
IC-verpleegkundige

Als Woerdense had ik als patiënte al eens kennism gemaakt met het ziekenhuis. Als jong meisje lag ik na een operatie een keer op de kinderafdeling. Ik lag alleen op een zespersoons meisjeszaal en pater Guus kwam een praatje maken. Ik herinner me hem in een bruin habijt met een koord om zijn middel. Hij vroeg of ik me niet eenzaam voelde als enige patiënt en of ik katholiek was. Ik antwoordde: "Nee, ik ben openbaar!" Ik dacht dat dat het juiste antwoord was, omdat ik op een openbare lagere school zat. Gelukkig heeft niemand misbruik van deze opmerking gemaakt...

Met veel plezier heb ik vanaf 1991 in het 'achterteam' op Chirurgie gewerkt tot ik in 1997 de IC/CCU-opleiding ging doen. Vooraf werd me door verschillende collega's gevraagd of ik nu ook zo'n 'IC-heks' zou worden. Het verplegend personeel op de Intensive Care stond hier en daar bekend om het feit dat ze 'haar op de tanden' had. Mondig, maar ook erg lief, zorgzaam en gezellig.

Dat merkte ik goed toen ik na een uitstapje naar de PACU in het St. Antonius Ziekenhuis van 2008 tot 2010 weer terugkwam in het Hofpoort Ziekenhuis. Vanaf de eerste dag voelde het als een warm bad om terug te zijn op de IC. Sowieso om terug te zijn in ons ziekenhuis, want verschillende medewerkers, waaronder artsen en laboranten, viel het op dat ik terug was en zeiden daar wat liefs over. Het is de kracht van ons ziekenhuis: we kennen elkaar en zijn in elkaar geïnteresseerd.

Bijzondere patiënt: Post Duif

Door Mirella Griffioen,
kinderverpleegkundige

Op 14 mei 2001 hadden we op de kinderafdeling wel een heel bijzondere patiënt. Tijdens de avonddienst hoorden we steeds een flinke bonk uit een kamer komen. Toen we gingen kijken, zagen we allemaal veren en stront en zat er een duif op de vensterbank. Die bleek via het open raam naar binnengekomen, maar kon niet meer naar buiten. Marijke, Conny en ik namen de patiënt op met klachten van uitputting en incontinentie. Uiteindelijk heeft iemand de duif met een handdoek opgepakt en meegenomen naar buiten.

In beweging en onder de mensen

Door Ria van Dam,
radiodiagnostisch laborant (gepensioneerd)

Mijn vader en ik hebben samen een mooie tijd gehad in het Hofpoort Ziekenhuis. Mijn vader bij de Vervoersdienst en ik op de Röntgenafdeling. Na mijn vaders bakkersleven lukte het mij om een baantje voor hem te vinden in het ziekenhuis. De heer Van Kempen, personeelszaken, wist wel iets voor hem: bij de ambulance als chauffeur. Daar hadden ze wel wat klusjes voor hem.

Mijn vader kreeg een autootje en vervoerde veel van de Meeuwenlaan naar de Utrechtsestraatweg. Ook moest hij van alles brengen en halen van en naar de grote ziekenhuizen in Utrecht en, soms, Rotterdam. Hij voelde zich erg op zijn plek en was in zijn sas wanneer hij onder de mensen, in beweging en dienstverlenend kon zijn. Hoewel er nog geen piepers waren en alles per telefoon ging, wisten ze hem altijd overal te vinden.

Ook op de Röntgenafdeling waar ik werkte, hadden we hem vaak nodig om röntgenmappen te halen en te brengen naar diverse ziekenhuizen. Dat is in deze tijd van digitalisering bijna niet meer voor te stellen. Vroeger gebeurde het ook nog wel eens dat foto's mislukten of kwijtraakten door techniek of belichting. Die moesten dan opnieuw gemaakt worden. De automatisering is daarom echt een zegen voor ons vak.

Een mooi voorbeeld daarvan zijn de foto's aan bed. Regelmatig ging ik met mijn 'wagen inclusief donkere kamer' naar de afdeling om bij de patiënt aan bed een foto te maken. Tegenwoordig heeft de röntgen een grote ontwikkeling doorgemaakt en zien we ter plekke bij de patiënt of de foto is gelukt. Desnoods kunnen we hem direct aan de aanvragend arts laten zien. Ik heb mijn werk altijd met veel plezier gedaan en was net als mijn vader altijd in beweging en onder de mensen. Zo zie je maar weer: de appel valt niet ver van de boom.

De maatschappij in het klein

Door Annie Schilderink,
medisch maatschappelijk werker, beleidsadviseur en klachtenfunctionaris
(gepensioneerd)

Het ziekenhuis heb ik altijd ervaren als de maatschappij in het klein. Patiënten en medewerkers komen uit alle lagen van de bevolking. Er is groot en klein verdriet, vreugde en feestelijkheden, het gaat altijd ergens over. Terugdenkend passeren evenzoveel mooie momenten en ervaringen als minder gemakkelijke momenten en moeilijke situaties.

Een enkele keer ging ik heel vroeg in de ochtend naar het ziekenhuis voor bijvoorbeeld een vergadering. Verpleegkundigen, arts-assistenten, laboranten, receptionisten en andere medewerkers kwamen mij dan tegemoet. En ik realiseerde me dat zij die nacht hadden gezorgd voor alle patiënten in het ziekenhuis. Zij waren er wanneer iemand niet kon slapen, wanneer er acuut gehandeld moest worden of wanneer naaste familie opgevangen moest worden.

Het werken in een klein ziekenhuis zorgde voor grote betrokkenheid. Bij naaste collega's en bij medewerkers met wie je minder te maken had, maar die je soms even sprak. Wanneer je hulp nodig had, was er altijd wel iemand te vinden die met je meedacht. De bereidheid er voor de ander te zijn, was groot. Er waren regelmatig informele momenten om elkaar te ontmoeten bij een jubileum of een afscheid. Aan het samen lunchen met verschillende disciplines en de vrijdagse 'keek op de week' denk ik met plezier terug.

En ook aan veel andere gezellige en leuke momenten: de Hofpoort fietstochten, de grote feesten zoals in het Arsenal in Woerden in 1985 en het feest in Vredenburg in de jaren negentig, de team- en stafbureau uitjes en het 'Broodje Nieuwjaar' waar, als het even kon, iedereen zich wel even liet zien. Ik denk dat al deze ontmoetingen onze onderlinge samenwerking en het openstaan voor elkaar bevorderden.

Als medisch maatschappelijk werker en later als beleidsadviseur en klachtenfunctionaris had ik met alle afdelingen, zowel klinisch als poliklinisch, te maken. Ik denk dat we samen een enorme professionalisering hebben doorgemaakt en veel van elkaar hebben geleerd. Veel zaken die nu vanzelfsprekend zijn, waren dat in de jaren tachtig helemaal niet.

Zo zijn patiëntveiligheid en medicatieveiligheid nu aandachtsgebied op alle niveaus en is patiëntgerichte zorg het uitgangspunt. Het is nu vanzelfsprekend dat ouders bij hun kind op de kinderafdeling kunnen blijven slapen. Begin jaren tachtig had deze nieuwe werkwijze wel wat voeten in de aarde. Ook kennen we nu een klachtenreglement en een privacyreglement en is de vertrouwenspersoon een vaste functie in het ziekenhuis.

Waar is de euthanasie?

Door Riet van Dijk,
vrijwilliger

Ik werk al jaren als vrijwilliger in het Zuwe Hofpoort Ziekenhuis. Als vrijwilligers maken we veel bijzondere dingen mee. Zo kwam er op een dag een echtpaar samen met hun dochter bij ons aan de informatiebalie. Ze vroegen naar de afdeling Euthanasie, waarop mijn collega-vrijwilligers en ik elkaar geschrokken aankeken.

Ik zei voorzichtig dat we die afdeling hier niet hadden. Daarop greep de dochter (gelukkig) even in en sprak voor haar vader: "Nee pap, je moet naar de afdeling Anesthesie." Deze correctie zorgde voor veel opluchting, zowel bij ons als bij het echtpaar. "Anesthesie is veel beter dan euthanasie", zei hij.

Drank en gokken in het lab

Door Johan van der Meer, technisch laborant
en Ineke Polvliet, medewerker KCL

We werken allebei al lange tijd in het Hofpoort Ziekenhuis. Ik ben gestart in 1989 en Ineke in 1975. Het laboratorium zag er tot enkele jaren geleden heel anders uit. Er stonden bijvoorbeeld planten en in de lente haalden we kikkerdril uit de vijver. We zetten dat in een bak tot de kikkertjes te groot werden. Dan gingen ze weer terug de sloot in. Dat is nu niet meer in te denken vanwege de hygiëneregels. We maakten vlierbessenwijn van de vlierbessenstruik in de tuin. Ook werd er bier gemaakt met weckflessen uit het lab en met Sinterklaas maakte dokter Arkesteijn Bisschopswijn voor het lab.

Vanaf 1996 zijn er heel wat voetbalpoules geweest. De koffiekamer kleurde dan oranje. Elke dag nam iemand wel iets nieuws mee, als het maar oranje was. Samen met de personeelsvereniging hadden we het grootste aantal poule-deelnemers van Woerden. We hebben er zelfs een keer de krant mee gehaald. Het was dan ook een poule waar je wat kon verdienen. Er waren bekers en één keer was de hoofdprijs een weekendje Center Parcs.

Met ruim veertig mensen doen we al achttien jaar mee met de staatsloterij. De inleg is ongeveer € 0,50 per maand. Dat gaat heel goed. In ons beste jaar hebben we 17% verlies geleden en in ons slechtste jaar 76% verlies. Voorlopig gaan we door in de hoop dat we ooit nog de jackpot winnen en envelopjes kunnen uitdelen.

Saamhorigheid en gezelligheid

Door Irmgard Bergsma,
secretaresse (gepensioneerd)

Wat mij van mijn 25 jaar Hofpoort altijd is bijgebleven, zijn de jaarlijks terugkerende nieuwjaarsborrels, georganiseerd door de feestcommissie van de Röntgenafdeling in samenwerking met de radiologen. Stuk voor stuk stelden zij hun huis open voor dit leuke samenzijn. We droegen allemaal een steentje bij aan de catering: de een bracht een salade mee, de ander nootjes of kaas. Al met al ontstond er zo voor vele mensen, er werkten er zo'n 55, een uitgebreid buffet met veel lekkere drankjes en vooral veel gezelligheid.

De stemming op Radiologie was er een van saamhorigheid en gezelligheid. Menig medewerker kreeg er een jubileumfeestje of afscheid, waar met veel plezier op teruggekeken werd. We hebben zelfs een weekend doorgebracht in Frankrijk in een huis van een van de radiologen. Ook dat was een fantastische ervaring. Kortom: dankzij de kleinschaligheid van dit ziekenhuis had ik een heel fijne werkkring.

Een teken van boven

Door Marianne Fleur,
medisch maatschappelijk werker en vertrouwenspersoon

Op de afdeling Interne Geneeskunde lag een mevrouw die nog maar pas slecht nieuws had gekregen. Er waren nog wel behandelingen mogelijk, maar ze zou niet meer beter worden. Samen met haar man en volwassen dochter wilde ze er het beste uithalen. Het was erop of eronder en dus heel spannend. Maar de behandelingen sloegen niet aan en ze werd alsmaar zieker. Ze kreeg ook steeds minder kracht en het begon tot haar door te dringen dat ze het niet zou redden. Haar man en dochter waren zover nog niet. Er moest toch iets zijn dat zou kunnen verlichten?

Op een dag trof ik mevrouw aan met haar dochter huilend naast zich. Ze hadden gesproken over de tijd wanneer ze er niet meer zou zijn. Ik vroeg of mijn bezoek wel gelegen kwam, maar ze wilden mij er juist graag bij hebben. De dochter vroeg toen iets heel intiem aan haar moeder. Of ze een teken wilde geven na haar overlijden, zodat er toch nog contact was tussen hen.

Mevrouw keek mij aan en vroeg: "Wat moet ik daar nu op antwoorden?" Ze wilde zo graag ja zeggen, maar wist niet of ze dat kon waarmaken. Ik schoot haar te hulp en zei tegen de dochter dat je zoiets niet kunt afspreken, maar dat je het mogelijk kunt ervaren wanneer je je ervoor openstelt. Ik durfde dit te zeggen vanuit eigen ervaring na het overlijden van mijn volwassen zoon enkele jaren daarvoor. Beiden hadden vrede met deze woorden van een veilige vertrouwde vreemde. Het was prachtig dat ik dat voor hen was en aanwezig mocht zijn op zo'n intiem moment.

VEILIG VERVOER

Door Audrey van der Meyde,
secretaresse

Het was een heel stevige winter met heel veel sneeuw. Veel patiënten meldden zich daarom af. Op een gegeven moment hoorden wij op de poli Oogheekunde het geluid van een zware motor. Toen we naar de parkeerplaats keken, zagen we een grote tractor met een enorme graafarm het parkeerterrein oprijden. Er stapte een boertje op z'n klompen uit. Het bleek een patiënt voor Oogheekunde te zijn. Hij gaf aan dat met dit slechte weer de tractor een veilig vervoersmiddel was.

Mooi liefdesverhaal

Door Will Gorter,
secretaresse

Ik werkte op de poli en had een drukke ochtend gehad. Eindelijk kon ik eten in het restaurant. Even niemand, even rust aan mijn hoofd. Tenminste, dat dacht ik. Er kwam een mevrouw bij me zitten die graag een praatje wilde maken. Ik ben sociaal professioneel naar haar gaan luisteren, je stuurt iemand dan ook niet weg.

Ze vertelde dat ze net bij haar man op ziekenbezoek was geweest. Ze had hem ontmoet in het ziekenhuis toen het gemengd verplegen net was ingevoerd. Dat vond ze toentertijd eigenlijk maar niets, maar het was de tijdsgeest.

Gelukkig kwam ze tijdens haar eigen ziekenhuisopname alleen op een tweepersoonskamer te liggen. 's Avonds bleek het tweede bed echter toch nodig voor een mannelijke patiënt. Dat moest dan maar. Na het ontslag werd ze door hem uitgenodigd voor een kopje koffie. Ze kregen een relatie en zijn later getrouwd. Dit mooie verhaal is mij altijd bijgebleven en achteraf ben ik blij dat ik toen naar haar heb mogen luisteren.

Ogen in de ijskast

Door Tineke Brenkman,
echtgenote oogarts Rob Brenkman

Mijn man Rob was de enige oogarts en dat betekende altijd dienst, dus altijd bereikbaar zijn. Overal in ons huis stonden telefoons, grote apparaten met allerlei functies, zodat we konden doorverbinden naar de praktijk. Op een avond ging om 22.00 uur de deurbel en tot mijn stomme verbazing stond daar broeder Bijl, de anesthesiemedewerker. Ongemakkelijk vertelde hij dat de dokter niet te bereiken was, de telefoon was al een uur in gesprek. Ik keek op het basistoestel en zag dat de telefoon in de slaapkamer bezet was, mijn dochter zat in haar pyjama met haar vriendin te bellen. Rob ging mee naar het Hofpoort en een week later hadden we twee lijnen; één voor de praktijk en een privélijn.

Huisartsen konden altijd bellen, behalve tijdens het 'uurtje van Brenkman'. Dan sprak Rob een bericht in op het antwoordapparaat en konden we een uurtje naar de stad of naar een tenniswedstrijd van de kinderen. Als gezin waren we helemaal gewend aan de diensten van Rob en dat we bijvoorbeeld niet verder dan 25 kilometer van huis konden zijn in verband met spoedgevallen. Toen de semafoon kwam, gaf dat veel meer bewegingsvrijheid. Het werkte perfect, behalve wanneer Rob zijn semafoon was vergeten, zoals een keer tijdens een etentje. Ik wist niet meer in welk restaurant en heb toen alle eetgelegenheden in de omtrek gebeld.

Rob heeft in Woerden meerdere hoornvliestransplantaties gedaan. In het begin haalde hij de ogen van de overledene er zelf uit. Regelde zelf dat zijn patiënt, die het hoornvlies zou krijgen, naar Woerden kwam. De ogen lagen dan in een plastic broodtrommeltje in de ijskast. Rob vermeldde dat achteloos aan de kinderen, maar een ijzelijke gil uit de keuken bewees dat het toch niet helemaal tot hen doorgedrongen was.

Charmant grijs

Door Maartje Noordam,
medewerker documentbeheer

Hij kwam in een fleecetrui en had een rugtas bij zich, vertelde prachtige verhalen en vertrok stilletjes zonder de lof die hij verdiende: prof. Ligthart, initiatiefnemer van de afdeling Klinische Geriatrie in ons ziekenhuis. Samen met zijn oud-studiemaatje, onze Woerdense internist Blom, bedacht hij dat het een goed idee zou zijn om een afdeling ouderengeneeskunde op te zetten in het streekziekenhuis in een sterk vergrijzende regio.

De professor werd hierbij geholpen door een verpleegkundig specialist in opleiding, een tweede geriater en twee poli-assistenten. Ik mocht deel uitmaken van dit kleine en fijne team waar we veel beleefden en pionierden. We vonden het een leuke uitdaging om met niks te beginnen en al improviserend een werkplek bij elkaar te sprokkelen.

Op de poli kwam een bonte verzameling patiënten. Ik mat de lengte van een vrouw met een rug die al in jaren niet meer recht had gestaan. En vroeg, omdat de oren niet meer meewerken, langzaam en duidelijk articulerend aan patiënten of ze koffie wilden. Ik hoorde de mooiste verhalen, maar zag ook de kwetsbare kant van het ouder worden. Aftakeling, kwetsbaarheid en het inleveren van zelfstandigheid. Mijn collega's vertelden over oude boertjes die op hun klompen binnenkwamen en in de meest heftige delieren de hele afdeling in rep en roer brachten. Ineens waren ze oud en konden niet meer naar hun boerderij terug. Ondanks het schrijnende, is dat juist ook het mooie van dit werk; hulp kunnen bieden aan mensen met een heel leven achter zich. Hoe ziek iemand ook is, de verhalen blijven.

Ik denk nog regelmatig terug aan de poli en de professor met zijn dames. Nadat hij het stokje had overgedragen aan de tweede geriater, hebben wij in een aantal jaren de afdeling laten floreren en groeien. Er zat genoeg pit in, want er was een grote en kwetsbare groep patiënten om voor te zorgen. Het geriatrisch tintje aan het Hofpoort was charmant grijs zonder ook maar een moment saai te zijn.

Vastgenageld

Door Francien Boon,
secretaresse (gepensioneerd)

Ik werkte in drie gebouwen: vanaf 1963 aan de Meeuwenlaan, vanaf 1970 aan de Utrechtsestraatweg en vanaf 1980 aan de Polanerbaan. In die tijd maakte ik twee officiële openingen mee. Op 3 april 1964 die van het nieuwe Algemeen Ziekenhuis en op 15 april 1980 de opening van het nieuwe Hofpoort Ziekenhuis door Prinses Beatrix.

Na de openingsspeech van de voorzitter van de Raad van Toezicht, de heer E.H. Ruys, zou ik het door Nico Plomp geschreven boek 'Ziekenzorg in Woerden', direct aan de voorzitter overhandigen. Alle gasten zouden op die manier aanwezig zijn wanneer Prinses Beatrix het eerste exemplaar zou ontvangen. Maar wat gebeurde er? Helemaal niets! Ik hield het boek krampachtig vast op mijn schoot, zat vastgenageld op mijn stoel en vergat gewoon de afspraak. Na het officiële gedeelte was er gelukkig nog een mogelijkheid om het boek aan de prinses te geven. Maar de bedoeling was natuurlijk dat alle gasten er getuige van zouden zijn.

Gedrild door de nonnen

Door Ineke Vergeer,
verpleegkundige Dagbehandeling
(gepensioneerd)

Op de verpleegafdelingen in de jaren zeventig stonden nonnen aan het hoofd. Bij zuster Margaretha werden we gedrild: als de vouwen van de lakens na het opmaken niet netjes in het midden zaten en precies doorliepen, werd het bed weer afgehaald en kon je opnieuw beginnen. Kussens met de opening van het kussensloop naar het raam, de nachtkastjes recht naast het bed en alles op stapeltjes in de kast. We hebben er op gemopperd, maar toch is er veel blijven hangen. We doen het nog, ze zal er stiekem schik om hebben daarboven.

Van zuster Assunta kregen we les over hoe we moesten omgaan met de zieke mens. Deze lessen werden ook gegeven door de artsen van het ziekenhuis, daarbij kregen we veel voorbeelden uit de praktijk. Het schiep een band met de artsen, al was er wel veel ontzag voor de hoge heren. Doordat we met z'n allen in de flat woonden, hielpen we elkaar met leren en ging het soms spelenderwijs.

Op de klasse-afdeling zorgde zuster Engelen voor de extraatjes voor de rijkere patiënten die op aparte kamers lagen. Koffie en thee met koekjes netjes op een blaadje, een koelkastje met drankjes. Bij hen moest je je extra netjes gedragen en vooral niet vergeten te kloppen wanneer je naar binnen ging. Dan was er ook nog zuster Odilia, de directrice. Ik herinner mij dat we bij haar op het matje moesten komen als we te laat waren thuisgekomen na een avondje stappen.

Heimelijk herenbezoek

Door Angela Weerelts,
verpleegkundige
Dagbehandeling (gepensioneerd)

Mijn opleiding tot verpleegster heb ik tegelijk met Margreet en Ineke gevolgd aan de Utrechtsestraatweg. In die tijd woonden we in de zusterflat en herenbezoek was streng verboden! Hier moesten we creatief mee omgaan toen we alle drie verkering kregen in Woerden. We smokkelden de heren stiekem de flat in.

Er was een moedersleutel in omloop, die paste ook op de tussendeur van de kraamafdeling naar de zusterflat. Deze haalden we dan overdag van het slot, zodat de heren tijdens het bezoeken via de kraamafdeling naar de zusterflat konden komen. Binnen is binnen, maar ze moesten er natuurlijk ook weer ongezien uit. Dit ging meestal op dezelfde manier, maar soms lukte dit niet. Dan verlieten ze het pand door het raam of via de brandtrap.

Op een dag hadden we les van dokter Eijlers over fracturen. Hij liet ons een foto van een impressie-fractuur zien. Dokter Eijlers zei: "Hoe loop je die op? Door langs de regenpijp naar beneden te glijden." In de klas kreeg iemand een rood hoofd, het was de foto van haar vriend die de vorige avond van de regenpijp was gevallen.

DE ZUSTERFLAT

Door Margreet Lammers,
verpleegkundige Dagbehandeling

In 1970 begon ik samen met Angela en Ineke de opleiding tot verpleegster in het Hofpoort Ziekenhuis aan de Utrechtsestraatweg. We hebben er jarenlang gewerkt en ik kijk met veel plezier terug op ons mooie streekziekenhuis. Met alle verpleegsters woonden we in de zusterflat. Dat was al een avontuur op zich. We kregen een groenmoeder toegewezen uit een oudere groep die je een beetje op weg moest helpen. Ons uniform bestond uit een blauwe jurk met een wit schort erover en een papieren kapje. Ook droegen we panty's en dichte schoenen.

In de gezamenlijke huiskamer hadden we Stien, zij zorgde voor ons en wist ons op een leuke manier te verwennen wanneer we uit de nachtdienst kwamen. Met alle meiden van de nachtdienst zaten we daar 's morgens nog een poos te kletsen en te zingen of we gingen met z'n allen naar de markt en daarna naar de kroeg of zonnen op het dakterras. We hebben heel wat schik gehad tijdens die ochtenden. Het was gezellig omdat we vaak met z'n allen een nachtdienst aanvroegen. We hielpen elkaar, zodat we allemaal tegelijk pauze konden houden. Tussen de afdelingen werden zitjes gecreëerd waar we met de hele etage bij elkaar konden zitten. Dit zorgde voor een gezellige collegiale band.

Een glimp van de prinses

Door Annemarie Verboom,
verpleegkundige afdeling Chirurgie

Ik werkte nog niet in het Zuwe Hofpoort Ziekenhuis - ik was net volwassen - toen ik naar de opening ging van het nieuwe ziekenhuis. Mijn belangstelling was gewekt door de komst van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Beatrix. Het was een hoogtijdag voor Woerden en het ziekenhuis dat zij de opening zou verrichten.

Net als vele anderen stond ik in de rij om haar komst mee te maken. En ja hoor, na enige tijd kwam zij aan, omringd door veel pers en kon ik een glimp opvangen. Let wel, een glimp omdat het druk was en wij toch wel op afstand werden gehouden. Ik vond het spannend en erg leuk.

Verbonden met de organisatie en met elkaar

Ellen Wijsman, hoofd afdeling Verloskunde, poli Gynaecologie & Verloskunde en Urologie

Ellen Ooms, doktersassistente poli Gynaecologie & Verloskunde

We woonden in de zusterflat met meerdere verpleegkundigen. We studeerden met elkaar, kookten en leefden samen. Samen met Erica van Sprundel en Anja Rijnveld - Anja woonde trouwens niet in de zusterflat - begonnen we in 1981 aan de opleiding. Die vond toen grotendeels in het ziekenhuis plaats, waardoor we ons echt verbonden voelden met de organisatie, het bestaande personeel en met elkaar. Nu, 37 jaar later, werken we nog steeds in het ziekenhuis. Ellen Wijsman als hoofd, Ellen Ooms is doktersassistente, Erica werkt als verpleegkundige op de Functieafdeling en Anja als verpleegkundige op de afdeling Neonatologie.

Ellen Ooms: Na een uitstapje van enkele jaren kwam ik zes jaar geleden terug in het Hofpoort. Terug op het oude nest, het voelde gelijk goed. Op de poli Gynaecologie & Verloskunde is geen dag hetzelfde, dat maakt het afwisselend en leuk. We zien hier zowel zwangere- als gynaecologische patiënten, vrouwen met afwijkende uitstrijkjes en houden spreekuren voor hysteroscopisch onderzoek. Ook hebben wij een fertiliteitpoli.

Dat vraagt veel inlevingsvermogen en goede communicatie van de assistentes richting de patiënt. Na de fusie worden wij een polikliniek met dagbehandeling. Het is voor mij belangrijk dat ik ondanks die verandering plezier in mijn werk blijf houden en goede kwaliteit van zorg kan blijven geven.

Ellen Wijsman: Direct na mijn diploma ging ik in de verloskunde werken. Het is hollen of stilstaan. Die dynamiek trekt me. Ook het begeleiden en coachen van jonge ouders tijdens de bevalling en het in hun kracht zetten van de moeders voordat ze naar huis gingen, heb ik altijd mooi gevonden. Toch koos ik zes jaar geleden voor een fulltime leidinggevende functie, want hoewel een bevalling elke keer anders is, sloop er na duizenden bevallingen toch een zekere routine in. Nu geef ik leiding aan het primaire proces. Ik ken de praktijk door en door, weet waar ik voor sta, welke kwaliteit van zorg ik wil nastreven met mijn team en hoe we dat willen bereiken. Ik zit hier echt op mijn plek.

De bevallingen die me na al die jaren vooral zijn bijgebleven, zijn de bevallingen met complicaties, met kindjes die met een afwijking werden geboren of overleden. Een bijzonder onderdeel van het vak is dan om één op één zorg te verlenen aan de ouders. Ervoor waken dat er rust is. Uitleggen wat er aan de hand is, eventueel vertellen hoe het kindje ter wereld gaat komen en wat de ouders daarna nog staat te wachten. Door die persoonlijke begeleiding draag je bij aan het een plek geven van het meest verschrikkelijke dat mensen kan overkomen en dat zij, ondanks hun verdriet, de deur uitgaan met een goed gevoel. In ieder geval met het gevoel dat ze gezien zijn door ons.

Ik hoop dat we die aandacht kunnen behouden na de fusie, wanneer we samen met de collega's in het St. Antonius geen 1.600 bevallingen, maar ongeveer 4.000 per jaar zullen doen. Met mijn team kijk ik nu met welke extraatjes we de zorg kunnen verbeteren. Vooral nu we bezig zijn met de bouw van het moeder-kindcentrum in Utrecht, waar we moeder en kind zoveel mogelijk bij elkaar proberen te houden, ook als de moeder ziek is of het kindje te vroeg geboren is en in een couveuse moet liggen. We werken nu een concept uit waarbij neonatologen, gynaecologen, verpleegkundigen, kraamverzorgenden en andere hulpverleners samenwerken in één team om het gezin; de kinderen én ouders, een zo goed mogelijke start te geven.

Tijdlijn

Van 1922 tot 2017

1922

De Sint Franciscus Stichting wordt opgericht door Woerdense ondernemers van rooms-katholieke huize.

1923

Het eerste ziekenhuis in Woerden opent zijn deuren aan de Utrechtsestraatweg. De patiëntenzorg komt onder verantwoordelijkheid van zes zusters van de congregatie van De Kleine Zusters van de Heilige Joseph uit Heerlen. Zij komen naar Woerden voor de verzorging van de patiënten.

1926

Woerden krijgt er een tweede ziekenhuis bij, het Algemeen Ziekenhuis aan de Meeuwenlaan.

1947

De eerste specialist dokter Johannes Dijkstra start als chirurg. Dokter Dijkstra verricht veel pionierswerk. Hij stimuleert de besturen van de twee kleine afzonderlijke ziekenhuizen tot uitbreiding, waardoor steeds meer specialisten zich in Woerden vestigen en een goed geoutilleerd ziekenhuis ontstaat. Dijkstra blijft verbonden aan de Woerdense ziekenhuizen tot aan zijn overlijden in 1971.

1954

Het nieuwe rooms-katholieke ziekenhuis aan de Utrechtsestraatweg wordt geopend en krijgt de naam 'Ope Dei' (met de hulp van God).

1958

Het Algemeen Ziekenhuis breidt uit met een nieuw paviljoen. Het totaal aantal bedden wordt hiermee verhoogd van zestig naar honderd. Het paviljoen heeft een semipermanent karakter, maar is van alle moderne gemakken voorzien. Zo 'zullen inrichting en accommodatie een veel efficiëntere werkwijze voor de verpleegsters mogelijk maken en het verblijf voor de patiënten – en dat is het allerbelangrijkste – veraangename[n].'

1967

Een nationale primeur: In Woerden vindt een proef plaats met patiëntenvervoer van de Rijksweg 12 (later A12) per helikopter naar het Ope Dei. Het toenemend aantal ernstige verkeersongevallen en de bijkomende Spoedeisende Hulp is hiertoe de aanleiding.

1968

Het Ope Dei krijgt een personeelsvereniging. Het personeelsblad met mededelingen krijgt de naam Uit- en inzicht.

1970

Het Ope Dei en het Algemeen Ziekenhuis fuseren en krijgen de naam Hofpoort. Met de fusie is de oprichting van de Stichting Hofpoort Ziekenhuis een feit.

1971

Ziekenomroep Radio Prosana gaat 'de lucht' in. Vrijwilligers verzorgen uitzendingen voor zieken en ouderen in het Hofpoort Ziekenhuis. Prosana betekent: 'ter bevordering van de gezondheid'.

1977

Geleidelijk groeit het aantal medisch specialisten. Kaakchirurg Herman Meynen is de negende specialist. Hij zet de afdeling Mondheelkunde op, inmiddels uitgegroeid tot de afdeling Mond- ziekten-, Kaak- en Aangezichtschirurgie.

1980

Op 26 februari is de verhuizing van het Hofpoort Ziekenhuis een feit. In anderhalf uur tijd worden 97 patiënten met ambulances en in luchtgeveerde verhuishagens vervoerd van de Meeuwenlaan en de Utrechtsestraatweg naar het nieuwe pand aan de Polanerbaan.

Op 15 april komt Prinses Beatrix naar Woerden om het Hofpoort Ziekenhuis officieel te openen. Dat doet ze op symbolische wijze met een injectiespuit.

1988

Het Hofpoort Ziekenhuis is één van de achttien ziekenhuizen in Nederland die een mobiele niersteen-vergruizer in gebruik neemt.

1992

Het Hofpoort Ziekenhuis breidt uit met een polikliniek in Mijdrecht. Hierdoor komt de ziekenhuiszorg in het gebied van De Ronde Venen dichterbij de mensen.

1993

De MRI doet zijn intrede in het Hofpoort Ziekenhuis. Te beginnen met een rijdende variant. De wagen met MRI-scanner staat twee keer per maand bij de achteringang van het ziekenhuis. Daar worden dan per dag zo'n vijftien tot twintig patiënten onderzocht.

1995

In april bestaat de Stichting Hofpoort Ziekenhuis 25 jaar. Ter gelegenheid van dit jubileum worden een jaar lang allerlei festiviteiten georganiseerd. Zo krijgen patiënten koffie met gebak, wordt een speciaal kookboek 'Koken is vooruitzien' uitgegeven en organiseren medewerkers een symposium met als titel: 'Hoe vergaat het ons in 2020?'

1996

Op 19 april opent het Regionaal Psychiatrisch Centrum Woerden (RPCW) zijn deuren. Het RPCW is een samenwerking tussen de H.C. Rümke Groep, het RIAGG (samen later Altrecht) en het Hofpoort Ziekenhuis.

1996

Het eerste lunchconcert heeft plaats in de Grote Zaal van het Hofpoort Ziekenhuis, een traditie is geboren. Nadien worden er jaarlijks acht concerten gegeven voor patiënten, medewerkers van het ziekenhuis en omliggende bedrijven, en voor inwoners van Woerden en omgeving. De musici zijn vaak conservatorium-studenten die op deze wijze podiumervaring opdoen.

2001

Op 15 oktober wordt ChipSoft ingevoerd; een megaproject waarbij veel medewerkers betrokken zijn. Onder meer 273.000 patiënten-gegevens, 362.000 ziektegevalgegevens, 14.000 artscodes, 6.000 artikelen en 35.000 orders worden in een weekend overgezet naar dit nieuwe digitale informatiesysteem.

2004

Als gevolg van maatschappelijke trends en ontwikkelingen van bijvoorbeeld de AWBZ gaat het Hofpoort Ziekenhuis samen met Zuwe Zorg. Het ziekenhuis krijgt daardoor de naam Zuwe Hofpoort Ziekenhuis.

2004

De kraamsuites doen hun intrede in het Zuwe Hofpoort Ziekenhuis. Waar het ziekenhuis eerst een kraamafdeling had met zeven bedden, zijn er nu vier kamers met elk vier bedden. Niet meer in steriel wit, maar in de kleuren zand, geel en bordeaux. Moeder, kind en vader kunnen tijdens de bevalling en de eerste kraamtijd bij elkaar blijven in de kraamsuite die alle comfort heeft van een hotelkamer.

2005

De Sint Maartenskliniek Nijmegen en het Hofpoort richten de Maartenskliniek Woerden op. Vanuit het hele land komen patiënten naar deze gespecialiseerde kliniek voor orthopedie en reumatologie.

2007

Na een verbouwing van enkele jaren opent de Zorgpassage. Hier kunnen patiënten na een ziekenhuisbezoek terecht in één van de zorgwinkels voor bijvoorbeeld krukken of medicijnen. Een uniek concept dat veel navolging krijgt.

2008

Zuwe Hofpoort gaat zelfstandig verder met het aanbieden van ziekenhuiszorg. Zuwe Zorg blijft zich richten op verpleeg- en verzorgingshuiszorg, thuiszorg, jeugd-gezondheidszorg en diverse activiteiten op het terrein van preventie en welzijn.

2008

De polikliniek Geriatrie/Ouderengeneeskunde doet zijn intrede. Deze polikliniek krijgt een prominente plek in de centrale hal en is speciaal bedoeld voor kwetsbare oudere patiënten die specialistische medische zorg nodig hebben op zowel lichamelijk als psychisch gebied.

2008

Personeelsvereniging de Pacemaker viert haar 40-jarig bestaan. Dit jubileum wordt uitbundig gevierd met een feest in discotheek Palazz in Woerden.

2010

Het Zuwe Hofpoort Ziekenhuis breidt uit. Er wordt een zevende OK gebouwd. Andere onderdelen, waaronder de steriele ruimte, de omkleedruimte, de verblijfruimte en de Recoveryafdeling worden aangepast en uitgebreid.

2011

De polikliniek Zorgpoort Leidsche Rijn gaat in mei open. Zorgpoort Leidsche Rijn biedt meer dan poliklinische zorg. Patiënten kunnen er terecht voor een consult bij de medisch specialist, voor diagnostiek en kleine poliklinische verrichtingen.

2011

Het Geboortecentrum Woerden opent haar deuren. Hier kunnen vrouwen bevallen in een veilige huiselijke omgeving onder leiding van de verloskundige of huisarts met specialistische zorg nabij.

2012

De wachtruimtes worden kindvriendelijk gemaakt. In elke wachtruimte van het ziekenhuis staan spelmodules waarop kinderen kunnen spelen terwijl zij wachten op hun afspraak.

2015

Het Zuwe Hofpoort viert het 35-jarig bestaan aan de Polanerbaan. Alle medewerkers, specialisten, vrijwilligers en patiënten op de verpleegafdeling krijgen gebak.

2015

Op 12 oktober is de bestuurlijke fusie van het Zuwe Hofpoort Ziekenhuis en het St. Antonius Ziekenhuis een feit. Het Zuwe Hofpoort is nu onderdeel van de Stichting St. Antonius Ziekenhuis met één Raad van Toezicht en één Raad van Bestuur.

2016

Het St. Antonius Ziekenhuis en het Zuwe Hofpoort Ziekenhuis vormen één ziekenhuisorganisatie. Uitgangspunt is dat de zorg voor patiënten zoveel als mogelijk dichtbij is, maar geconcentreerd wordt als het nodig is.

2016

In oktober gaat het Zorgpension locatie Woerden open voor gasten. Op de tweede etage van de kliniek biedt het Zorgpension een compleet verzorgd verblijf waar gasten zich kunnen concentreren op hun herstel na een ziekte of operatie of om tot rust te komen. Het Zorgpension werkt nauw samen met de huisarts van iedere gast en andere betrokken zorgverleners.

2016

Het fusieziekenhuis biedt patiënten een extra service door vanaf 24 oktober met een speciale regiobus te rijden.

2016

Door de fusie gaan verschillende diensten en afdelingen met elkaar samenwerken. Zo wordt ook op het terrein van borstkankerzorg samengewerkt aan kwaliteitsverbetering. Een van die resultaten is een nieuwe techniek met jodiummarkers om de exacte plaats van de tumor aan te geven. Deze techniek is niet alleen nauwkeuriger, maar ook patiëntvriendelijker en geeft een beter resultaat.

2016

In december gaat de eerste paal van de nieuwbouw bij het St. Antonius Ziekenhuis Utrecht gaat de grond in. Hier komt een centrum voor geboortezorg, een Intensive Care Unit (IC) en twee verpleegafdelingen.

2017

De nieuwe polikliniek Orthopedie van het St. Antonius Ziekenhuis wordt geopend. Patiënten uit de regio kunnen in Woerden terecht bij de orthopeden voor afspraken, onderzoeken, controles en nazorg. Operaties en ziekenhuisopnames vinden plaats in het St. Antonius Ziekenhuis Utrecht.

2017

Op 21 augustus wordt de vernieuwde St. Antonius Apotheek in Woerden geopend. Deze apotheek is gevestigd in de Zorgpassage.

2017

Vanaf 13 oktober is er één gezamenlijk elektronisch patiëntendossier (EPD). Het is nu mogelijk om patiëntgegevens van alle locaties op te vragen en te bewerken. Patiënten kunnen via een portaal hun persoonlijke gegevens inzien.

2017

Op 13 oktober wijzigt de naam Zuwe Hofpoort Ziekenhuis in St. Antonius Ziekenhuis. Ziekenhuiszorg in Woerden blijft bestaan. Er blijft in Woerden een brede polikliniek met alle specialismen. Patiënten kunnen er terecht voor diagnose, controle, nazorg, functieonderzoek en bepaalde soorten dagbehandeling.

Herinneringen

Deel 2

Die rooie rakker

Annemary Graveland,
hoofd Zorggroep (gepensioneerd)

Chirurgen noemden mij in mijn begintijd "die rooie rakker". Ik had altijd wel goede argumenten om dingen anders te doen. Beter. Soms trok ik daardoor beslissingen van specialisten in twijfel, dat waren ze destijds duidelijk niet gewend. Die continue drang naar verbetering is al die jaren gebleven en heeft mooie dingen opgeleverd, zoals het geriatrisch beleid dat ik heb opgezet met het team. Een van mijn mijlpalen. Ik heb het met pijn in mijn hart overgedragen vanwege mijn pensioen.

Het geriatrisch beleid is ontstaan door de soms schrijnende voorbeelden die ik in de praktijk zag. En door de vergrijzing natuurlijk. Tot een jaar of acht geleden kreeg iedere honderdjarige op de afdeling van mij een bos bloemen en een speech. Tegenwoordig komen er vijf tot tien honderdjarigen per maand. Mensen worden ouder, hebben meer problemen en zijn zieker. Tegelijkertijd verwacht de overheid dat ouderen langer thuis wonen en zelf meer de regie nemen. Op zich een goede ontwikkeling hoor, dat de patiënt meer heeft in te brengen. Maar het heeft ook een keerzijde. Niet iedereen is daartoe in staat. Sommige ouderen vallen daardoor tussen wal en schip. Het mooie van mijn rol als leidinggevende was dat ik daar iets in heb kunnen betekenen.

Ouderenzorg is nu een volwaardig specialisme binnen het ziekenhuis. We hebben specialistische verpleegkundigen en er zijn meer geriaters gekomen. Het heeft ons meerdere keren het keurmerk 'Seniorvriendelijk ziekenhuis' opgeleverd. Daar ben ik trots op.

Voor mij was de sjeu van mijn vak om met een diversiteit aan mensen binnen het ziekenhuis, van hoogopgeleiden tot schoonmakers, de patiëntenzorg te verbeteren. Om samen te werken aan een goed resultaat. Ik navigeerde daarbij het liefst dichtbij de teams. Om die reden verruilde ik jaren geleden mijn functie als clustermanager voor die van hoofd Zorggroep. Als clustermanager was ik vooral bezig met beleidszaken en afstemming met specialisten en de Raad van Bestuur. Dat vond ik te ver verwijderd van mijn gevoel.

Als hoofd stond ik dicht bij de medewerkers en de patiëntenzorg. Daar was ik op mijn plek en kon ik excelleren. Mijn kracht heeft altijd gelegen in het kunnen meenemen van mensen, hen verbinden en enthousiasmeren. En hen stimuleren om het beste in zichzelf naar boven te halen. Ik werd altijd oprecht blij als ik zag dat iemand daardoor een volgende stap in zijn of haar carrière kon maken.

Op 1 oktober 2017 ben ik met pensioen gegaan, op mijn 67ste. Ik had al eerder kunnen stoppen, maar ik vond het werk nog te leuk. Het viel niet mee om na veertig jaar afscheid te nemen van werk en collega's. Er was altijd een fijne werksfeer in het ziekenhuis. Mensen waren warm en integer en bereid om het patiënten écht naar de zin te maken. Ik zal moeten afkicken, maar bang voor een zwart gat ben ik nooit geweest. Ik wil van betekenis blijven voor de samenleving. En voor mijn familie natuurlijk. Ik heb twee kleindochters waar ik op pas, dat is goud.

Dank u Sinterklaasje

**Door Joost de Bie,
kinderarts**

Sinds mensenheugenis wordt Sinterklaas gevierd in ons ziekenhuis. Jaarlijks brengen de Goedheiligman en zijn Pieten een bezoek aan onze patiënten en medewerkers. In 2007 kregen we bezoek van de 'echte' Sinterklaas. Het lukte de Pacemaker namelijk om Sint Bram van der Vlucht en Piet Maarten Wansink te strikken om naar Woerden te komen. In andere jaren hadden verschillende artsen en medewerkers de eer om een bijzondere rol te spelen bij het bezoek van Sinterklaas. Zij gaven de feestelijkheden hiermee een persoonlijk tintje.

Dat de patiënten de bezoeken waardeerden, blijkt wel uit de volgende anekdotes: Sint en Piet liepen ooit op de interne afdeling waar een oude dame lag die zeer slaperig was. Echter, bij het aanschouwen van de Goedheiligman en zijn knecht veerde zij op in haar bed en riep "Dank u Sinterklaasje".

Op diezelfde afdeling lag een dame die voeding via een sonde kreeg. Sint en Piet vroegen zich af hoe dat dan met die chocoladeletter moest die Piet voor mevrouw had meegenomen. "Gewoon even smelten en dan door de sonde", was de beste optie die zij konden verzinnen.

De rode telefoon

Door Carla Mense,
IC-verpleegkundige

De IC had in de jaren tachtig één kleine bewakingsmonitor en op zaal één grote draaibare monitor. Wanneer je bij een patiënt was, kon je die monitor zo draaien dat je zicht had op de andere patiënten op de zaal of in één van de twee boxen.

Op de balie stond de rode reanimatietelefoon. Was er in het ziekenhuis een reanimatie nodig, dan belden de verpleegkundigen naar deze telefoon: 444. Hij ging over met een schel rinkelend geluid. Degene die de telefoon opnam, vroeg waar de reanimatie was en gaf dat door via het oproepsysteem. Verpleegkundigen gingen vervolgens met de reanimatiekar naar de afdeling. In de microfoon moest je luid en duidelijk zeggen waar de reanimatie was.

De artsen hoorden via een pieper waar ze heen moesten. Dat ging niet altijd goed. Soms konden ze het niet verstaan, belden naar de IC of hadden de pieper net even niet op zak. Gelukkig kregen alle artsen de oproep, zodat er altijd wel een arts op de reanimatie afkwam.

Ook hadden we op de IC een oproepsysteem wanneer we met de reanimatiekar de lift in moesten, de lift kwam dan naar de derde verdieping. Ook in de lift was een omroepsysteem. Daarmee werden mensen vriendelijk verzocht de lift te verlaten in verband met een noodgeval. Niet iedereen gaf daar gehoor aan. Ze waren nog niet op de vierde verdieping en moesten daar toch echt eerst heen. We moesten nogal eens mensen de lift uitsturen. Als ze echt niet wilden, gingen we gewoon de lift in en moesten ze alsnog naar een andere etage!

Volgens mij is nog steeds iedereen die op de IC in Woerden heeft gewerkt alert als zij ergens het geluid van de rode telefoon horen.

IK BEL VANUIT DE HEL

Door Paula de Vries,
verpleegkundige Hartrevalidatie

Soms ging het er chaotisch aan toe bij de rode reanimatie-telefoon. Op een dag kregen we telefoon: "Ik bel vanuit de hel." Dit bleek achteraf iemand van de PAAZ-afdeling te zijn. Diezelfde dag kwam er via dezelfde rode telefoon een verontrustend bericht van één van de vrijwilligers: "Ik sta met een meneer in de lift en hij zakt ineens in elkaar." De IC-verpleegkundige antwoordde: "U staat toch in de lift, kom maar naar de derde etage dan staan wij daar klaar."

Toen de drie liften opengingen, hadden zich inmiddels verschillende specialisten en arts-assistenten bij ons verzameld, maar geen enkele lift bracht de betreffende patiënt. Achteraf bleek dat de patiënt weer was bijgekomen in de lift en omdat hij toch voor een hartfilmpje moest, waren de vrijwilligers met de patiënt in een bed in vliegende vaart naar de Functieafdeling gehold. Toen de vrijwilligers cardioloog Slob tegenkwamen, probeerden ze hem aan te spreken, maar hij riep: "Geen tijd! Ik moet naar een noodgeval."

Die dag ging de rode reanimatietelefoon voor de derde keer. Het was cardioloog Brinkman: "Jullie zijn niet te bereiken vandaag. Ik probeer het maar even via deze weg...".

Een climax

Door Wim Verwijs,
kinderarts

Het is juli 2007 als Jantje van vijf jaar met forse buikpijn op de polikliniek komt. Hij ligt te kronkelen van de pijn en bij navraag blijkt hij al zeven dagen niet te hebben gepoept. Daarvoor was het wisselend en had hij keiharde drollen die veel pijn deden.

Bij lichamelijk onderzoek van de buik voelen we veel poep en vanwege zijn flinke buikpijn spreken we af een klysma te geven waarop flink wat poep wordt geproduceerd, maar nog onvoldoende om het hierbij te laten. We spreken af dat Jantje met moeder zich de volgende dag om 14.00 uur meldt bij de balie voor een tweede klysma.

De volgende dag meldt moeder zich keurig op tijd bij de afdelingssecretaresse: "Wij komen voor dokter Verwijs, voor een climax..."

PISLUCHT

Door Carla Mense,
IC-verpleegkundige

De spoelkeuken was niet de meest favoriete plek op ons werk. We verzamelden er namelijk de hele dag de urine van de patiënten. Die bewaarden we gedurende 24 uur om de vochtbalans bij te houden. In de des - een afkorting van desinfectie, we noemden de ruimte altijd de des - stond van iedere patiënt een bokaal met zijn of haar naam erop.

Deze bokaal stond daar dus de hele dag te stinken! De geur in de spoelkeukens werd steeds doordringender. 's Nachts moest de nachtdienst de hoeveelheid noteren en alles wegspoelen in een speciale spoelbak, in die tijd hadden we nog geen po-spoeler.

Eensgezind en betrokken

Door Berna de Smit-Frowijn,
namens de Cliëntenraad

Een streekziekenhuis als het Zuwe Hofpoort Ziekenhuis heeft een eigen historie en kent een grote betrokkenheid in de eigen omgeving. Het Zuwe Hofpoort is toegankelijk, bereikbaar en aanspreekbaar. De grote groep vrijwilligers heeft hierin een belangrijke rol.

Wij waren als vrijwilligers lid van de Cliëntenraad en zagen het als onze taak om in de meest brede zin op te komen voor de belangen van de cliënten/patiënten van het ziekenhuis. Om hieraan vorm en inhoud te geven, stelden we jaarlijks werkplannen op en legden we verantwoording af in jaarverslagen. Daarvoor overlegden we met de voorzitter van de Raad van Bestuur en enkele malen per jaar met een lid van de Raad van Toezicht.

Ook participeerden onze leden in stuur- en projectgroepen van het ziekenhuis. Belangrijke aandachtspunten voor de CR waren kwaliteit en veiligheid en in relatie daarmee de klachtenprocedures. Als CR waren we ook vertegenwoordigd in de Patiëntenadviesraad van de Maartenskliniek Woerden. Natuurlijk volgden we de landelijke ontwikkelingen op het gebied van de medezeggenschap van de Cliëntenraden en was onze CR lid van NCZ (Netwerk Cliëntenraden in de Zorg). Ook namen we op locatie kennis van ontwikkelingen in andere ziekenhuizen rondom contacten met en begeleiding van patiënten. In huis leverden we een bijdrage aan de 'leesgroep', die meekeek of de patiëntenfolders informatief en leesbaar waren.

Met veel genoeg namen we in het ziekenhuis deel aan thematische discussies en 'ideële' filmavonden. De CR was uitgegroeid tot een wezenlijk onderdeel van de ziekenhuisorganisatie, mede dankzij een kwalitatief sterke bezetting waarin verschillende disciplines en veel ervaring elkaar aanvulden.

De laatste twee jaar waren voor de CR van het Zuwe Hofpoort zeker pittig. Rapportages bespreken, noodzakelijke extra overleggen voeren, extra en intensieve contacten onderhouden met de achterban et cetera. Mooi waren de momenten waarop we elkaar steeds konden vinden in standpunten en argumenten. Die eensgezindheid en betrokkenheid bij onze taak zorgden voor positieve energie en enthousiasme. Die periode is nu verleden tijd, maar de ontstane vriendschap is gebleven.

Back to basic

Door Anita Vlug,
coördinator patiëntenvoorlichting

In augustus 1990 kwam het ervan: ik begon als secretaresse van Lydia Benckhuijsen, hoofd Facilitaire Dienst. Een keurige dame met oog voor detail. Niets ontging haar. Of het nu ging om een bestuursvergadering waarvoor bij het diner bijpassende wijnen en bonbons moesten worden uitgezocht of om de complete inrichting van de Grote Zaal. Mevrouw Benckhuijsen besliste, vaak samen met de heer Ruys, de voorzitter van het bestuur.

Aan de tuin werd veel zorg besteed, want de patiënten moesten een mooi uitzicht hebben. De vele konijnen die er liepen, werden door de heer Ruys persoonlijk afgeschoten. Hij had immers een jachtvergunning. Wel zo handig. Goede herinneringen bewaar ik aan de feesten en partijen die ik mocht organiseren. We maakten er altijd iets speciaals van. Dat was ook het mooie van dit ziekenhuis, je kreeg een minimaal budget en het volledige vertrouwen en de vrijheid om er iets van te maken.

Zo was er in 2000 op de Dag van de Verpleging een lunch op het terras, met als thema Back to Basic. Er waren stobalen om op te zitten, wat kippen en konijnen, een speenvarken aan het spit, allemaal door de keuken geregeld. 's Morgens vroeg plukte ik veldboeketten in het park, die zetten we in de zinken emmers die nog over waren van de kerstpakketten. De bediening was gekleed in boerenkielen. We maakten van een stokje met een boerenzakdoek een knapzak. Connie Bode regelde voor mij een Florence Nightingale jurkje (daar paste ik toen nog in), waarin ik de mensen ontving.

Eigentijds jongerenbeleid

Door Pieter van Kempen,
hoofd Personeelszaken (gepensioneerd)

Toen de fusie tussen het Algemeen Ziekenhuis en het Ope Dei ziekenhuis in 1970 werd gerealiseerd, had ik de eer om als eerste personeelsfunctionaris een personeelsafdeling op te richten. Ik nam daarmee veel werk uit handen van de toenmalige driehoofdige directie: medisch directeur en directievoorzitter dokter Speelman, economisch directeur de heer Tj. Rodenhuis en verpleegkundig directrice zuster Odilia.

In de loop der jaren is de afdeling Personeelszaken diverse keren van naam veranderd: Personeel en Organisatie, Personeel, Organisatie en Opleiding en later nog: Human Resource afdeling en Human Resource Management. Ook het taakveld van de afdeling is in de loop der jaren behoorlijk gewijzigd en gemoderniseerd.

Een taak waar ik mij vooral in het begin mee bezighield, was het introduceren van een eigentijds jongerenbeleid voor de leerling-verpleegkundigen. Net als in veel andere ziekenhuizen waren er veel inwonende leerlingen voor wie behoorlijk strenge regels golden. Voor een avondje uit was een aparte permissie nodig! En bezoek op de kamers was absoluut verboden. De aanstelling van een mentrix heeft de boel aardig losgegooid.

In het klooster op de Wilhelminaweg had het ziekenhuis voor een aantal leerlingen kamers gehuurd bij de daar wonende paters. Meestal ging dat goed, maar in de winter heb ik vaak moeten bemiddelen bij klachten over de temperatuur op die kamers. De paters in het klooster vonden een temperatuur van vijftien tot zestien graden wel voldoende, de leerlingen moesten zich dan maar met dekens warm zien te houden!

BIESTPANNENKOEK

Door Truus Groenendijk,
nachthoofd (gepensioneerd)

Het pannenkoekenfestijn is wel een van de meest grappige voorvallen in het ziekenhuis. Je kunt je dit nu niet meer voorstellen. Op de afdeling lag een jonge zeer actieve vrouw met een ernstige ziekte. Ik had een goede band met haar. Ze kwam van een boerenbedrijf waar ze haar man hielp. Zelf kwam ze niet uit een boerenfamilie, maar al meewerkend leerde ze het boerenwerk kennen en waarderen. We spraken over zaaien en oogsten en over de dieren. Ik vertelde haar dat ik zo graag biest - de eerste melk van een koe - lustte, maar dat het schaars aan het worden was. (Nu ik weet dat het voor het kalf is, zou ik het niet meer nemen.)

Wel, deze mevrouw knoopte dat in haar oren en een paar dagen later kwam haar man met een emmertje biest. Andere patiënten dachten onmiddellijk aan biestpannenkoeken. Ik zei: "Ja, laten we biestpannenkoeken maken." Helaas was de keuken gesloten, waardoor we geen meel hadden. Een collega wist toevallig hoe je toch in de keuken kon komen - het kon niet wachten, anders zou de biest bederven. Dus wij braken in de keuken in, namen wat meel mee en bakten voor alle patiënten en medewerkers een biestpannenkoek. Het was een groot feest!

De volgende dag was het feest minder leuk. De inbraak was gerapporteerd en ik moest op het matje komen. Dat liep gelukkig goed af. De vrouw overleed helaas kort daarna, maar haar man bracht af en toe nog wel een emmertje biest. We maakten echter nooit meer biestpannenkoeken, want dat had ik beloofd aan de directie.

Roken in de spreekkamer

Door **chr. Eijlers,**
chirurg (gepensioneerd)

Samen met dokter Dijkstra vormde ik de eerste maatschap chirurgie. We werkten op twee locaties: in het Algemeen Ziekenhuis aan de Meeuwenlaan en in het katholieke Ope Dei aan de Utrechtsestraatweg. Een katholieke patiënt die zich liet helpen in een algemeen ziekenhuis was namelijk ondenkbaar, dus de arts paste zich volledig aan de wensen van de patiënt. Ik verplaatste me onder meer met de scooter van de ene naar de andere locatie.

Dat er ontzettend veel veranderd is in al die jaren is duidelijk, een chirurg die röntgenfoto's maakt in de avond- en nachtdienst en deze daarna zelf ontwikkelt is nu ondenkbaar. Geen computer destijds: de uitbreiding van mijn geheugen bestond uit een bruin boekje met de gegevens van de opgenomen chirurgische patiënten. Dit boekje had ik altijd bij me als ik dienst had.

In de begintijd verplaatste menig Woerdenaar zich op klompen, deze werden keurig geparkeerd op de mat bij de ingang van het ziekenhuis of netjes voor de spreekkamer van de arts, vooral op woensdag na de kaasmarkt.

Roken was destijds een cultuur die erbij hoorde: een sigaret boden we de patiënt aan in de spreekkamer, soms om 'troost' te bieden of bij een moeilijk gesprek. Huisartsen die benieuwd waren naar een bepaalde operatie liepen gewoon de operatiekamer binnen met een sigaret in de mond, waarbij we wel opmerkten dat ze moesten oppassen. Er dreigde namelijk ontploffingsgevaar doordat de patiënt met aether (druppelnarcose) in slaap gebracht werd.

Het was wennen toen er in 1981 in het nieuwe ziekenhuis aan de Polanerbaan rookmelders geplaatst werden, ook de (gelukkig) loze alarmploeg bij de brandweer namen opeens aanzienlijk toe. In het licht van de ontwikkelingen op medisch en technologisch vlak is het werk dat we begin jaren zestig en zeventig in het Hofpoort deden bijna primitief te noemen. We maakten gebruik van de kennis en de mogelijkheden van toen. Ik ben er van overtuigd dat de chirurgie goed werd uitgeoefend en ben er trots op meegewerkt te hebben bij de ontwikkeling naar één goed ziekenhuis in Woerden. De recente ontwikkelingen vind ik heel erg jammer. Dit boek is daardoor een boek geworden met een lach en een traan.

Het begin van het Hofpoort Ziekenhuis

Door Els Vlug-Gerritse,
nachthoofd (gepensioneerd)

In 1971 kwam ik in het Ope Dei te werken. Wat een gezellig ziekenhuis was dat. De nonnen hadden de regie en het hoofd van de opleiding nam samen met de directrice het personeel aan. Ik kwam voor de functie van avondhoofd en kreeg er meteen een plekje in de opleiding bij. Later werd ik nachthoofd, dat waren vijf boeiende jaren waarin veel ontwikkelingen tot stand kwamen. De bewakingsapparatuur deed zijn intrede, ik ging overdag werken om de cursus hartbewaking te ontwikkelen en de directrice te ondersteunen.

Toen kwam het plan voor een nieuw ziekenhuis van de grond, wat de fusie tussen het Ope Dei en het Algemeen Ziekenhuis concreet maakte. Den Haag schreef ons voor om het ziekenhuis in Harlingen te kopiëren. Wel mochten wij naar eigen inzichten en gebruikswensen kleine aanpassingen doen. Met architecten, een specialist, de directie en RO (ruimtelijke ordening), waar ik lid van was, werd alles voor ons ziekenhuis gepland onder leiding van de voorzitter van het bestuur. Wat een fantastische drukke en gezellige periode was dat.

Toen alles gereed was, werden patiënten uit de twee ziekenhuizen 's nachts naar de nieuwe locatie gebracht. De ambulancedienst regelde het vervoer. Spectaculair! Er was nog geen tunnel onder de spoorlijnen. Alles was gecoördineerd voor een vlotte doorgang. Er werd zelfs die nacht nog een baby geboren, ook dat was geen probleem. Toen alles goed draaide heeft Prinses Beatrix, vlak voor haar kroning tot koningin, het Hofpoort Ziekenhuis officieel geopend met een grote injectiespuit, maar helaas is die spuit kwijt.

Lage wastafel

Door Agnes Fredriks,
kinderverpleegkundige

Tijdens een verbouwing van de kinderafdeling had een architect verzonnen om een wastafel op veertig centimeter hoogte te plaatsen. Dan konden de kleuters makkelijk hun handen wassen.

Er is nog een foto waarop collega Helma van de Tol bij de wastafel zit. Dat wij op onze knieën onze handen moesten wassen, had de architect even niet bedacht.

LEVEND KUNSTWERKJE

Door Esther Zijlstra,
relatiebeheerder huisartsen

Een van mijn duidelijke herinneringen aan het Hofpoort is het aquarium dat vroeger, voor de verbouwing van de Zorgpassage, voor de receptie stond. Het aquarium was een geschenk van de gemeente Woerden aan het nieuwe Hofpoort Ziekenhuis. In het aquarium zaten onder andere een gele doktersvis, anemonen, garnalen en verschillende koralen. In 2003 kreeg het aquarium nieuwe bewoners, waaronder een enorme blauwe zeester, rode zeesterren, zee-egels en een panterbaarsje.

Al met al een vrolijk, kleurrijk, levend kunstwerkje om naar te kijken. Bij het aquarium waren altijd wel mensen die afleiding konden gebruiken. Zelf werkte ik in die tijd alleen tijdens de weekenden als bloedafnamemedewerker, omdat ik nog studeerde. Voor mij was het altijd 'even een blik werpen' en dan viel me die levendigheid wel op. Ik vond het dan ook erg jammer dat het aquarium na de verbouwing verdween. Het typeerde het kleinschalige - misschien zelfs het wat kneuterige Hofpoort - waar je je snel vertrouwd voelt.

Huishouding met examen

Door Mieke Koster,
voedingsassistent

Ik ben in 1987 begonnen in de huishouding van het Hofpoort Ziekenhuis. Tot mijn grote verbazing belde personeelszaken me direct na ons gesprek met de mededeling dat ik de volgende dag mocht beginnen. Werken in de gezondheidszorg vond en vind ik nog steeds ontzettend bijzonder. Het ziekenhuis veroverde een speciaal plekje in mijn hart.

Elke zes weken moesten we een soort examen doen: douches schoonmaken, toiletten schrobben, ramen zemen, handmatig dweilen, verwarmingen reinigen, enzovoort. Het hoofd liep alles op een voor ons onbekend moment na om te controleren of alles goed schoon was en of we ons aan de voorschriften hadden gehouden. Je wist nooit wanneer deze controle plaats zou vinden, dus elke dag deden we ons uiterste best.

We boenden en schrobden tot alles blonk. Bedden en tafels werden aan de kant geschoven, vloeren werden dagelijks geboend met de machine en wekelijks met de hand gedweild. Ook de porseleinen wc-potten schrobden we met de hand tot ze vlekkeloos en stralend wit waren. Je moest als afdeling minimaal een zes halen om verder te mogen met de schoonmaakwerkzaamheden, maar onderling werd het als een uitdaging gezien om minimaal een zeven te halen. Een tien hebben we helaas nooit gehaald.

Verhuizing naar de Polanerbaan

Door Agnes Fredriks,
kinderverpleegkundige

De verhuizing van de Utrechtsestraatweg naar de Polanerbaan was midden in de nacht. De spoortunnel kwam pas later, dus we moesten over de spoorwegovergang en in de nacht was het rustiger. Alle liggende patiënten werden vervoerd in een dichte vrachtauto van de firma Geitenbeek. Ik vergezelde een baby die pas een uur daarvoor was geboren.

Deze jongen was rond de acht pond, maar moest toch in de couveuse vervoerd worden. We konden niet zien waar we waren, maar de spoorwegovergang was goed te voelen. Bij aankomst kregen wij en alle patiënten een bloem aangeboden. Na de verhuizing moest ik er een gewone dagdienst achteraan draaien, net als al mijn andere collega's van overdag.

Altijd paraat

**Broeder Bijl,
anesthesiemedewerker (gepensioneerd)**

In 1953, tijdens de watersnoodramp in Zeeland, heb ik met een bootje geholpen om mensen aan land te brengen. Sommige slachtoffers hingen uit het zolderraam, schreeuwend om hulp. Ik werkte op dat moment in een veevoederfabriek - ik had een minieme opleiding, vanwege de oorlog kon ik jaren niet naar school - maar op dat moment wist ik dat ik de hulpverlening in wilde. Tijdens mijn A-opleiding in Rotterdam ontmoette ik een anesthesist in het Dijkzicht ziekenhuis. Omdat hij voor spoedgevallen steeds naar Woerden moest, wilde hij graag een assistent.

In 1963 ging ik werken in het Ope Dei ziekenhuis aan de Utrechtsestraatweg, de voorloper van het Hofpoort. De eerste jaren stond ik helemaal alleen, 24 uur per dag, 7 dagen in de week, jaar in jaar uit. Bij een noodgeval kwam de chirurg of de gynaecoloog me met de auto ophalen. Op een gegeven moment kreeg ik een woning tegenover het ziekenhuis. Was ik na mijn werk thuis, kreeg ik weer een telefoontje. "Kun je een infuus inbrengen?" Of: "Wil je helpen met een sectio?" Later kwamen er wel collega's, maar toch. Ik stond altijd paraat.

Pas na mijn pensioen, toen ik van de personeelsvereniging een weekje Texel kreeg, ben ik op vakantie gegaan. Tja, het kon toch niet anders? Het was mijn werk. Een grote verantwoordelijkheid, ja. Je moet de mensen niet alleen onder narcose brengen, je moet ze ook weer wakker maken. Duizenden per jaar heb ik er gehad, waaronder mijn eigen vrouw en zoon. Op de tafel waren ze mijn familie, eenmaal onder het groene laken mijn patiënt.

Na het avondeten ging ik vaak weer naar het ziekenhuis, een praatje maken met patiënten die de volgende dag geopereerd zouden worden. Dan zagen ze op de OK in ieder geval een bekende aan wie ze zich moesten overgeven. Vlak voor de operatie diende ik een slaapmiddel toe, tilde het ooglid op en keek even diep in de ogen. Bij een mooi kleine pupil sliep de patiënt goed. Ging hij zweten en werden de pupillen groter, dan moest ik wat bijgeven. Dat was toen. Tegenwoordig kijken ze naar de apparatuur en zien ze de patiënt niet meer.

Op een dag, ik was op weg naar huis, werd een vrouw binnengebracht door twee verpleegsters. Ze liep krom van de pijn. Wat bleek? Ze was een kind aan het baren, het was al voor driekwart geboren, maar zag asgrauw. "Kom hier!" riep de verpleegster. De moeder werd op bed gelegd, ik gaf de baby mond- en hartmassage. Na zeven minuten begon het kindje te huilen, hij had het gered. De moeder was volledig over haar toeren, trok me het bed in en zoende me hartstochtelijk. "Nu is ze van jullie", zei ik tegen de verpleegsters. "Ik ga naar huis."

LASTIGE PATIËNT

Door Joost de Bie,
kinderarts

Jaren geleden was een jongedame bij ons onder controle vanwege haar suikerziekte. Zij was zeer moeilijk in te stellen, had lak aan alle regels, zocht alle grenzen op en ging daar ruim voorbij. Uiteindelijk ging zij over naar de internisten (dat voordeel heb je soms als kinderarts) en verdween uit ons gezichtsveld. Totdat ik een paar jaar later op de kraamafdeling kwam.

Daar was zij zojuist bevallen van een prachtige dochter. Op mijn vraag hoe het met moeder en kind ging en hoe de suikers waren - onder meer tijdens de zwangerschap - vertelde zij dat ze supergoed was ingesteld, prima haar insuline spoot, een verstandig dieet volgde en al maanden gestopt was met roken. Ze vertelde daarna ook dat ze niet begreep dat wij al die jaren zo positief en gemotiveerd waren gebleven in haar behandeling, terwijl zij er zo met de pet naar gooide. Met een grote glimlach verliet ik de kraamafdeling.

Het tweede wonder van Woerden?

Door Han Ribbert,
longarts

Volgens de overlevering heeft de stad Woerden een langdurige belegering door de Spanjaarden doorstaan, doordat grote hoeveelheden vis de stad binnenzwommen. Dankzij dit wonder was er voor iedereen weer voldoende te eten. In de volksmond heet dit het 'Wonder van Woerden'.

Toen ik net in Woerden kwam werken, deed zich ook iets merkwaardigs voor. Een oudere man kwam op mijn spreekuur met gewichtsverlies, hoesten en pijn. Zijn conditie was in de loop van enkele maanden verslechterd. Daarnaast gaf hij af en toe wat bloed op. Na enig onderzoek kon ik vaststellen dat het om longkanker ging. Weefselonderzoek bevestigde dit.

Gezien zijn matige conditie was de patiënt geen kandidaat voor operatie. In overleg besloten we tot best supportieve care beleid, waarbij je vooral de klachten behandelt. Na twee maanden kwam meneer terug op mijn poli. Zijn hoest en conditie waren verbeterd, de pijn was weg en zijn gewicht nam toe. Nog bijzonderder was dat de tumor in omvang was gehalveerd. Dit zette zich voort gedurende het hierop volgende jaar.

Steeds opnieuw was de afwijking kleiner, totdat het uiteindelijk vrijwel niet meer te zien was. Na mijn dringende verzoek het materiaal nogmaals te bekijken, heeft de patholoog mij gegarandeerd dat de afwijking daadwerkelijk kwaadaardig was. De man zie ik inmiddels eens per jaar op mijn polikliniek en hij maakt het twaalf jaar na dato prima. Van een familielid begreep ik dat zij elke zondag een kaarsje aanstak in de kerk. Soms komt hopen op een wonder uit.

Gerda: het gezicht van alle jaren

Door Jolanda Neuteboom-Bruggeman en Adri Kriege-van Ewijk, voedingsassistentes

Als je al bijna vijftig jaar bij het Hofpoort werkt, hoor je in dit boek, vinden wij. Dat geldt voor voedingsassistente Gerda Bom. Het is toch bijzonder wanneer je zo lang bij dezelfde baas werkt? Gerda werkt op de dagbehandeling en is altijd vriendelijk, naar iedereen toe. Nooit is iets haar te veel. Je weet precies wat je aan haar hebt. Soms maak je iets vervelends mee met een collega, maar met Gerda niet. Dat is fijn en geeft veel vertrouwen voor het samenwerken. Gerda is liefdevol en geduldig voor patiënten. Ze is warm en persoonlijk en doet al bijna vijftig jaar haar ding. Dit is natuurlijk echt bijzonder, maar zij is zelf zo bescheiden. Voor ons is Gerda het gezicht van alle jaren.

Warm bad

Door Milou Verhoeks-Verrips, OK-medewerker

Wat mij het meeste zal blijven, is het gevoel van thuis komen dat ik vanaf de eerste dag dat ik hier werkte heb ervaren. Het Woerdense ziekenhuis is net een warm bad, iedereen groet elkaar, van de dames aan de balie tot de specialisten.

ZIN IN EEN BIERTJE

Door Hans Krijger, verpleegkundige

Tijdens een avonddienst tien jaar geleden kon ik een patiënt niet vinden, terwijl ik hem tien minuten daarvoor nog had gezien. Ik zocht het hele ziekenhuis af en heb zelfs buiten een rondje gelopen. Ik snapte er niks van. Niemand had hem gezien, terwijl hij met een infuus aan een infuuspaal moest rondlopen. Dat zou toch opvallen? Ten einde raad heb ik de politie gebeld, maar deze kon op dat moment nog niks betekenen.

Na een uurtje ging de telefoon. Een collega van een andere afdeling zat thuis en vroeg of ik een patiënt miste. Na mijn bevestiging vertelde ze dat er tegenover haar huis een man zat met een infuuspaal. Hij zat daar op zijn gemakje een biertje te drinken! Zijn contactpersoon heeft hem toen snel weer naar het ziekenhuis gebracht. Het bleek dat deze patiënt met infuuspaal en al op de bus was gestapt om naar de supermarkt te gaan, hij had zin in een biertje!

Geheim in een weekendtas

Door Tim Poot,
fysiotherapeut

Het Hofpoort Ziekenhuis is een streekziekenhuis in een agrarisch gebied. Dus ontmoet je als behandelaar regelmatig een patiënt uit de agrarische sector. In de jaren negentig werd dit gewoon nog 'een boer' genoemd.

Zo kwam ik bij een boer die was opgenomen met een longontsteking. Hij lag alleen op een kamer en lag somber en enigszins verdrietig in bed. Ik ging op de rand van het bed zitten en vroeg of hij zich zo beroerd voelde. Dat viel wel mee, liet hij me weten. Het was het voorjaar. Hij miste het jonge vee, de geur van het gras en de lammetjes die dartelden in de wei. Nadat ik hem had behandeld, liep ik de kamer uit. Hij was nog net zo verdrietig. Ik zei dat die middag het bezoek zou komen en dat dat hem misschien wat kon opfleuren.

Aan het eind van de middag ging ik hem nogmaals behandelen. Tot mijn verbazing zat hij met een grote glimlach in bed en begroette mij hartelijk. "Wat ben u opgeknapt, een verschil van dag en nacht met vanmorgen", zei ik. Hij zei dat dit kwam door wat er in de weekendtas in de hoek van de kamer zat. Zijn vrouw had dit voor hem meegenomen. Maar ik mocht het niemand vertellen! Ik beloofde hem dit.

Hij zei dat ik de tas voorzichtig moest openmaken. Tot mijn verbazing zat er een lammetje in! Ik wist niet wat ik zag! Nadat ik hem had gezegd dat dit écht niet kon, attendeerde hij mij op mijn belofte. Even nadenkend, en me realiserend dat het kwaad toch al was geschied, zei ik dat het lammetje die avond wel weer met het avondbezoek mee naar huis moest. Hij beloofde dit.

Na enkele dagen ging hij opgeknapt naar huis, naar zijn grote chique boerderij waar hij met trots over had verteld. Hij ging de afdeling af, ik wenste hem het beste. Deze boer heeft zijn schaaapjes wel op het droge, dacht ik. En zijn lammetje ook! Ik heb dit verhaal nooit verder verteld... tot vandaag!

Waar is je opa?

Door Susan Veenis,
verpleegkundige

Ik werk dertien jaar op de Functieafdeling. Enkele jaren daarvoor heb ik tijdens mijn opleiding ook op diverse andere afdelingen in het Hofpoort gewerkt. Ik werkte op de afdeling Neurologie toen mijn opa werd opgenomen. Hij kreeg daarbij een delier en raakte vreselijk in de war. In de nachtdienst was hij niet te houden en wilde hij naar huis.

Het lukte de verpleging maar net om hem tegen te houden. Twee dagen later waren mijn collega's hem opeens kwijt. Ze vroegen aan mij of ik misschien wist waar mijn opa was. "Nee, maar hij wilde naar huis dus mogelijk naar buiten", zei ik. Ik was erg ongerust, vooral omdat hij mijn enige opa was. Uiteindelijk is mijn opa teruggebracht door een garagemedewerker die voelde dat er iets niet pluis was en zijn naambandje zag. Mijn opa was op weg gegaan naar huis en belandde bij een autogarage. Dat kwam hem bekend voor aangezien mijn neef een garage had naast zijn huis.

Te paard naar het ziekenhuis

Door Marvick Muradin,
kaakchirurg, namens de afdeling

Wie Kaakchirurgie Woerden zegt, zegt Herman Meynen. Zijn komst was even wennen voor de collegae. Toen de eerste zygoma fractuur (gebroken jukbeen) binnenkwam, leverde de behandeling door Herman meteen een confrontatie op met de algemeen chirurgen die gewend waren deze fracturen zelf te behandelen. Uiteindelijk gaven zij ruitelijk toe dat de kaakchirurg hiervoor toch duidelijk meer expertise in huis had. In het verlengde van de aangezichts-traumatologie volgden uiteraard ook de osteotomieën (orthopedisch chirurgische ingrepen) van de onder- en bovenkaak. Ook dit gaf de nodige consternatie: "De intensive care wordt door hem bezet!"

In zijn eentje zette Herman de afdeling op de kaart en bouwde hij met name de implantologie uit tot een bloeiend onderdeel van het vak. Het werd even groot of zelfs groter dan groepspraktijken binnen en buiten de regio. Later werd de praktijk nog verder uitgebreid op het gebied van osteotomieën en implantologie door Roger Polsbroek en de parttimers Toine Rosenberg en mijzelf. Mede vanwege zijn persoonlijkheid en visie op de zorg was Herman voorzitter van de medische staf, de stafraad en was hij lid van het bestuurscollege Utrechtse ziekenhuizen en de commissie ziekenhuizen van de Provinciale Raad voor de Volksgezondheid.

Herman had een holistische kijk op de patiëntenzorg, waarmee hij zijn tijd ver vooruit bleek te zijn. De patiënt, ook al komt die voor een verstandskies, staat als persoon centraal. Samen met mondhygiëniste Joke Danen ontstond een bijzondere samenwerking, gebaseerd op wederzijds vertrouwen. Daardoor ontstond een stabiele en vooral gezellige werkomgeving waar medewerkers zich thuis voelden.

Een van de anekdotes die de markante praktijkvoering van Herman mooi schetst, is de wijze waarop hij in de dienst naar de Spoedeisende Hulp kwam om een patiënt te helpen. Herman had thuis een paard staan dat via een zogenaamde Hollandse of boerendeur de zitkamer in kon kijken. Toen hij in de dienst werd gebeld, is hij direct op zijn paard gesprongen en in rengalop naar het ziekenhuis gesneld. Indertijd hadden specialisten hun eigen parkeerplaatsen bij de ingang van het gebouw met bordjes 'gereserveerd voor specialist'. Het paard werd aan het bord gestald, terwijl Herman de patiënt hulp bood.

Kerst, meeuwen en een vleermuis

Door Paul Sengers,
teamleider Technische Dienst

Bij de Technische Dienst maken we veel dingen mee en komen we met alle specialismen in aanraking. Enkele anekdotes zijn me bijgebleven. Elk jaar met kerst zetten we de kerstboom op, op het voorterrein. Eerst bestond deze kerstboom voornamelijk uit groen spul dat aan de vlaggenmast werd gebonden met een aantal lampjes. Later kwam er een echte. Een keer was de boom zelfs twaalf meter hoog, deze hebben we opgezet op het plein bij het restaurant.

Het Hofpoort Ziekenhuis is een ware broedplaats voor meeuwen. Deze kunnen heel agressief zijn. Ze maakten bijvoorbeeld eens een nest bij de bakjes voor de glazenwasser die zijn werk dus niet meer goed kon doen. Elke keer als we het dak op gingen, werden we van alle kanten aangevallen. We moesten met een paraplu het dak op om niet aangevallen of ondergescheten te worden. Op een dag was een meeuwenjong van het dak van het restaurant naar beneden gevallen. We hebben het jong in een hoek gejaagd en onder luid gekrijs van de ouders in een doos weer naar boven gebracht. Uiteindelijk waren ze ons vast wel dankbaar.

Een ander verhaal speelde op de afdeling Verloskunde. We werden gebeld dat er op een kraamsuite een vleermuis rondvloog. Samen met collega Hans van den Boom gingen we gewapend met een emmer, karton en wat doeken naar de kraamafdeling. Daar hadden we verwacht een lege kamer aan te treffen, er lag echter een zwangere dame op bed aan de ECG. Ze was niet bang voor de vleermuis, ze vond het wel gaaf. De vleermuis vloog heen en weer door de kamer recht over haar heen. Het deed haar helemaal niets.

Uiteindelijk hebben we hem gevangen en weer netjes buiten losgelaten. Toen er een paar weken later een vleermuis in de kamer van de diëtisten zat, ging dit wel anders. Zij durfden de kamer niet meer in. We zochten overal en konden het dier niet vinden. Iedereen weer terug de kamer in, maar we hadden toch niet goed gezocht. De vleermuis begon te vliegen en de dames wisten niet hoe snel ze de kamer moesten verlaten. Ook deze vleermuis hebben we gelukkig weten te vangen en buiten weer losgelaten.

Groots countryfeest

Door Ria van der Marel,
teamleider Buitenpoli's

Een van mijn herinneringen gaat terug naar de Pacemaker. Samen met onder andere Gerrit van de Heuvel, Patsy Heida en Frits Hulsenboom zat ik in het bestuur. In 1993 hebben we als personeelsvereniging een groots countryfeest georganiseerd.

Als bestuur zijn we van te voren naar een Hilversumse Countryclub geweest om inspiratie op te doen. Die kregen we, want we kwamen in contact met iemand die onze personeelsavond aan elkaar zou praten. Ook boekten we daar een countryband en leerden een line dance waarmee we ons eigen Hofpoort countryfeest konden openen. Om de feestgangers te helpen met hun kleding verkochten we al weken van te voren country-accessoires tijdens de lunchpauzes in het restaurant.

Leuk voor elkaar

Door Inge Zootjes,
HR-adviseur en trainer

Met ons kleine team collega's van Opleidingen deden we leuke dingen. Iedereen had zijn eigen aandachtsgebied en er was een grote diversiteit aan activiteiten. We gaven reanimatietrainingen, leerden nieuwe vaardigheden aan, gaven workshops permanente educatie en verzorgden teambuildingsbijeenkomsten. Daarnaast hadden we dagelijks aanloop van verpleegkundigen en leidinggevenden voor advies of om te sparren over ontwikkelingsmogelijkheden. Ook hoorde het ontwikkelen van de verpleegkundige visie tot onze taken.

Mensen werden vaak enthousiast van een training. Dan reed ik na mijn werkdag blij en tevreden naar huis. Iedere keer merkte ik dat we allemaal de kwaliteit van zorg zo belangrijk vinden. We hadden het leuk voor elkaar en daar ben ik best wel trots op.

Katten en kippen welkom

**Door Phemy Zirkzee,
pijnconsulent Acute Pijn Service/
recoveryverpleegkundige**

Dat het Hofpoort patiëntvriendelijk is, is algemeen bekend. Maar dat het ziekenhuis ook diervriendelijk was, is minder bekend...

Begin jaren negentig werkte ik op de Spoedeisende Hulp samen met andere enthousiaste collega's. Een van hen was erg op dieren gesteld, in het bijzonder op honden en katten. Voor de (zwerf)katten uit de buurt zette zij diverse bakjes met kattenvoer in de overdekte fietsstalling. Daardoor werd je 's morgens altijd door katten verwelkomd.

Als deze collega op vakantie ging, werd ons gevraagd haar taak over te nemen. De minder op dieren gestelde collega's pasten hiervoor, wat hen niet in dank werd afgenomen! Maar niet alleen katten werden gevoerd, zelfs een kip die kwam aanlopen was niet meer van het plein te verdrijven. Tot schrik van veel patiënten en collega's. De kip kon namelijk nogal agressief achter je aan lopen en in je enkels pikken. Zelfs een voederverbod had geen effect, de kip bleef komen...

Familiebedrijf

**Door Mascha van Stam,
verpleegkundige**

In de tijd dat mijn man Cornel, zwager en ik tegelijk in het Hofpoort werkten, werd op een dag een patiënt binnengebracht met de ambulance. De ambulanceverpleegkundige was mijn zwager Ron. De patiënt moest met spoed naar de IC, waar hij verzorgd werd door mijn man. Later werd de patiënt overgeplaatst naar de Longafdeling waar ik werkte als verpleegkundige. De man vroeg zich lachend af of het Hofpoort Ziekenhuis een familiebedrijf was.

Over het algemeen merkten patiënten niet dat we partners zijn, als collega's gingen we professioneel met elkaar om. Behalve als de één dagdienst en de ander avonddienst had, dan hadden we eerst de thuis-overdracht.

DE RUST BLEEF

**Door Bert Brinkman,
cardioloog (gepensioneerd)**

Het eerste wat mij opviel toen ik als waarnemer in het Hofpoort kwam, was de rust, vooral benadrukt door het aquarium in de centrale hal. In de loop van de tijd is er echter veel veranderd. De drukte nam toe, er waren diverse verbouwingen, er kwamen meer gebouwen, grotere poliklinieken, meer dokters, nieuwe disciplines en meer onderzoeksmogelijkheden. Het geliefde aquarium verdween.

Bij de laatste verbouwing ontstond zelfs een soort klein dorpsplein met winkels, een restaurant en een terras. Van de oorspronkelijke rust van het Hofpoort is weinig meer over, maar de rust rond de patiënt is gebleven. Rust om te luisteren en om uit te vinden wat hij echt nodig heeft. Tijd en bereidheid om aan die noden tegemoet te komen.

Wat mij na zoveel jaar is bijgebleven, is het hard maar plezierig werken in een goede en collegiale sfeer, korte lijnen, weinig bureaucratie, bereidheid om elkaar te helpen, streven naar goede kwaliteit van zorg. Er zijn talloze herinneringen aan goede samenwerkingen, de spanning rond ernstig zieke mensen op de IC en de inzet van iedereen die erbij betrokken was. Zal het goed gaan? Zien we iets over het hoofd? Moeten we overplaatsen of kan het hier?

De vreugde en opluchting bij voorspoed, de teleurstelling als het niet goed ging. De talrijke nachtelijke ritten naar het ziekenhuis, de rust in de gangen tegenover de hectiek op de afdeling. Bijzondere patiënten: de man die 's avonds naar buiten sloop om paling te vangen in de vijver of een haas te schieten. Of diegene die altijd met lekkere hapjes op de afdeling terugkwam. Iedereen zette zich vol overgave in voor het wel en wee van de patiënt.

Sociale kantlijn

Door Harmjo Blom,
internist (gepensioneerd)

Ik was specialist nummer 27 toen ik in 1989 als waarnemer in het Hofpoort kwam werken. Na een jaar ben ik toegetreten tot de maatschap die destijds bestond uit drie internisten en een cardioloog. Toen ik wegging in 2012 telde het ziekenhuis maar liefst 125 specialisten. Ik heb altijd met veel plezier mijn werk gedaan en gaf mijn afscheidssymposium dan ook de titel 'Het ziekenhuis als speeltuin'.

Ik hoor bij de laatste generatie alleskunnens. Nu heb je overal een specialist voor, het vak Interne Geneeskunde is nu al opgesplitst in achttien aandachtsgebieden. Dat proces heb ik helemaal meegemaakt. Met het stijgen van aandachtsgebieden kwamen er ook steeds meer gespecialiseerde internisten bij. Hoewel de inzichten veranderen, blijft het werk hetzelfde. Een patiënt verwacht nog steeds dat zijn of haar arts erachter komt wat er loos is.

In mijn halve eeuw van coassistent tot mijn pensioen, is er veel gebeurd. Tijdens mijn laatste jaren werden de bureaus papierloos. Vroeger had je een groot probleem wanneer je een status kwijt was. Nu heb je een probleem als het EPD platligt, dan moet je alles verwerken met een kladblok.

In het huidige EPD kun je trouwens geen sociale kantlijn meer kwijt, zoals vroeger. Daar kon je bijvoorbeeld 'zieke poes' of 'ruzie met buurvrouw' opschrijven. Wanneer de patiënt dan binnenkwam en je had je polibezoek niet kunnen voorbereiden, kon je daarover een vraag stellen en je ondertussen even snel inlezen.

De sociale kantlijn gaf je ook die persoonlijke touch met een patiënt. Dat persoonlijke vind ik belangrijk. Ik had een keer een oude boer als patiënt. Hij was niet verzekerd, zoals wel meer mensen in onze regio. De boer moest aan de dialyse, maar wilde graag weten hoeveel dit kostte. Ik belde de nierspecialist, die vertelde de boer dat het 'een koe per dag kostte'. Dit was voor de boer veel duidelijker dan een bedrag in gulden.

De eerste kus

Door Mieke Duits,
verpleegkundige

Frank en ik werken sinds 2005 in het Hofpoort en ontmoetten elkaar in 2006 op de Interne verpleegafdeling. Het was geen liefde op het eerste gezicht, maar we hadden vanaf het begin wel een klik. In 2008 strandde de relatie van Frank. Tijdens een etentje met collega's werd hij uitgenodigd over het soort meiden dat hij leuk vond. Toen hij mijn naam noemde, was natuurlijk het hek van de dam.

Onze collega's bleken echte koppelaars en hebben zich er dan ook behoorlijk mee bemoeid. Maar ik had een behoorlijke eisenlijst en was heel anders dan die rebelse Frank. Toch gingen we steeds vaker carpoolen en hadden veel contact via sms en e-mail. Collega's merkten op dat Frank opvallend vaak in het kantoor zat wanneer ik aan het werk was. Ook na de diensten zochten we elkaar steeds vaker op en kletsten dan tot in de late uurtjes. De ogenschijnlijk rebelse Frank bleek toch wel een heel lieve en zorgzame kant te hebben...

Eind 2009 had Frank een nachtdienst en daarvoor zou hij bij mij komen eten. Op die avond gaven we elkaar de eerste kus, het begin van onze relatie. Er was gewoon geen houden meer aan. We verschillen echt wel, maar hebben ook veel gemeen. In het begin hebben we niks verteld aan onze collega's. We hadden natuurlijk wel vragen: wat als het mis zou gaan? Je bent toch collega's... Toen we onze relatie bekendmaakten, was iedereen heel positief. Het kwam natuurlijk ook niet geheel onverwacht.

In 2010 werd Frank gedetacheerd en begon ik aan mijn CCU-opleiding (Cardiac Care), waardoor we geen directe collega's meer waren. Op 27 mei 2016 zijn we getrouwd. Onze collega's hadden voor de bruiloft het oude Hofpoortservies gespaard en dit hebben we als uitzet gekregen. Het staat nog steeds in de kast. Op 5 september 2017 is ons eerste 'Hofpoortkindje' geboren. Een prachtige dochter, Saar.

POEP SYNDROOM

Door Carla de Wit,
verpleegkundige

Ik werk al lang in het Hofpoort op de Functieafdeling. Mensen die op deze afdeling komen werken, blijven lang of gaan gelijk weg. Hierdoor hebben we een heel hecht team. Mensen werken zelfs door terwijl ze met pensioen zijn. In ons team spreken we soms een eigen taal. Heeft u wel eens gehoord van WPS? Nee? WPS staat voor Woerdens Poep Syndroom. Wanneer mensen voor een darmonderzoek gaan, moeten de darmen helemaal schoon zijn. Soms lukt dit helaas niet en dan spreken we van WPS. Ook in het St. Antonius is dit syndroom al gesignaleerd (en benoemd)...

Hoge bloeddruk bij de Functie

Door Erica van Sprundel,
verpleegkundige

Op de Functieafdeling komen mensen onder meer voor een darmonderzoek. Ik herinner mij dat we een patiënt uit de wachtkamer riepen voor dit onderzoek. Een meneer stond op en liep mee naar de behandelkamer. Hij kreeg uitleg en leek het te begrijpen. In gebrekkig Nederlands vertelde hij wel dat hij een hoge bloeddruk had.

Toen de arts na het onderzoek zijn administratie in orde ging maken, zag hij dat de geboortedatum niet kón kloppen. Het bleek dat deze meneer voor een hartfilmpje kwam en niet voor het darmonderzoek. Gelukkig maakte meneer er geen probleem van, maar de afdeling heeft alsnog een bos bloemen laten thuisbezorgen.

Een heel hecht team

Door Sophia Stouthart,
verpleegkundige (gepensioneerd)

Vroeger was de Functieafdeling heel klein. We werkten er met vijf mensen en het hoofd was ook het hoofd van de niet-snijdende poli. We hebben en hadden een heel hecht team. In het begin startten we de dag met koffie en een sigaretje in het rotanzitje vooraan de afdeling. Er stond een grote asbak. Artsen kwamen aan het begin van hun dienst vaak even bij ons langs om zo hun dag te beginnen.

Ieder jaar hadden we een uitje met de artsen. In het begin was dat bij een van de artsen thuis en nam iedereen ook zijn of haar partner mee. We hebben ook verschillende actieve uitjes gehad. We gingen dan kanoën, fietsen of golfen. Ook hadden we vroeger wel eens een barbecue bij internist Boudewijn Loffeld thuis. Dan was echt iedereen er. Hij had dan dagenlang gekookt en voorbereidingen getroffen. Het was altijd een groot succes.

NEDERLANDS KAMPIOEN VOLLEYBAL

Door Senad Begzic,
medewerker Logistiek

Toen ik in het Hofpoort kwam werken, vielen twee dingen op: allemaal Woerdenaren en allemaal volleyballers! Je kwam ze overal tegen: op de afdelingen, op de poli's en in de wandelgangen. Je liep er ook regelmatig partners en familie van vrienden tegen het lijf. Het was daarom niet moeilijk om een leuk en goed team samen te stellen voor het jaarlijkse volleybaltoernooi van het Hofpoort.

Het Hofpoort volleybaltoernooi stond gegarandeerd voor een leuke zaterdag in de Dr. Dijkstrahal (tegenwoordig de Lidl). In 2002, 2003 en 2004 hoorden we dat er een landelijk toernooi werd georganiseerd, waarbij teams van verschillende ziekenhuizen elkaar zouden treffen. Deze kans konden we natuurlijk niet aan ons voorbij laten gaan: met drie dames en vier heren hebben we ons van onze beste kant laten zien. Het niveau was hoog, maar het Hofpoort volleybalteam presteerde het om eerste te worden bij deze landelijke competitie. Vol trots en welverdiend haalden we de beker binnen en mochten we ons Nederlands Kampioen noemen.

ICT-perikelen

Door Dolf van den Berg,
manager ICT (gepensioneerd)

Vlak na kerst 1999 kreeg ik een telefoontje. "Wil je terugkomen als ICT-manager in het Hofpoort?" De organisatie die verantwoordelijk was voor de ICT was failliet gegaan. De uitdaging was enorm. Ik had eerder al twaalf jaar in het Hofpoort gewerkt. Begonnen bij de Technische Dienst en twee jaar later overgestapt naar Automatisering. Het Hofpoort is altijd een leuke informele organisatie geweest, waar ik me goed heb thuis gevoeld. Ik besloot het te doen.

De software in het ziekenhuis werkte niet altijd goed. Het was soms zelfs zo erg dat als een huisarts patiënten wilde komen bezoeken, hij een halfuur van te voren de receptie moest bellen, zodat die een lijst met liggende patiënten kon starten. Die lijst lag dan klaar wanneer de huisarts in het ziekenhuis aankwam. Op een dag kreeg ik een factuur op mijn bureau van een mij wel bekende huisarts die het wachten zat was en het ziekenhuis een halfuur wachttijd in rekening bracht. Gelukkig kon ik hem er van overtuigen dat het zou worden opgelost en hebben we de betaling afgedaan met een kop koffie.

Na een intensieve tijd voerden we in oktober 2001 als eerste ziekenhuis het informatiesysteem ChipSoft Ezis in. Dit was vanaf dag één fijner en betrouwbaarder. In de jaren erna kwamen er nieuwe uitdagingen. Door de fusie met Zuwe werd ik ook ICT-verantwoordelijk voor thuiszorg (het oude Weidesticht) en voor drie verpleeghuizen. In die tijd investeerde het Hofpoort fors in het middenmanagement in de vorm van cursussen, waardoor het werk niet alleen eenvoudiger, maar ook professioneler werd. Dit heb ik als enorm waardevol ervaren. Er ontstond een band tussen de leidinggevenden, waardoor zaken niet escaleerden maar, zoals dat ook hoort, onderling werden opgelost.

Ik hou wel van een lolletje

Hans Davelaar,
gipsverbandmeester

Ik zocht werk waar ik mijn liefde voor handvaardigheid in kwijt kon. Ik heb altijd graag geklust. Houtsnijden, keramiek, beeldjes maken. Tijdens mijn stage ontmoette ik een gipsverbandmeester die enorm enthousiast was over zijn vak. Dat raakte me. Het past me, de gipskamer. Het creatief bezig zijn met mensen, in de regel niet heel zieke patiënten. En ik hou van een lolletje, dat kan op zo'n afdeling. Ik heb een heel scala aan grapjes en raadsels om mensen af te leiden. Vooral bij kinderen werkt dat goed. Ik moet vaak handelingen doen die niet prettig zijn. Het helpt als je dan het ijs kunt breken.

De eerste twaalf jaar werkte ik ook deels op de Spoedeisende Hulp, daar was het hectisch. Maar ook daar was ruimte voor een grapje. Op een dag kwam een man binnen die zichzelf had verwond. Toen hij de hechtspullen zag waarmee de verpleegkundige kwam aanlopen, stoof hij langs mij heen de kamer uit. "Waar is-ie gebleven!", riep de verpleegkundige. Ik wees naar de toiletten. "Hij duikt net het hokje in!" Dus zij naar de toiletten. "Meneer, kom eruit, kom er toch uit!" Ze riep, smeekte, bonkte op de deur, maar niets hielp. Toen rende ze naar de sleutelkast, pakte de looper en draaide de deur van het slot. Scheldend en vloekend kwam een van de chirurgen het toilet uit. Daar moet ik dan erg om lachen.

De onregelmatigheid van de Spoedeisende Hulp was ik op een gegeven moment zat. Daarom ben ik volledig op de gipskamer gaan werken. Jarenlang was ik daar degene die de Abrahams en Sarahs maakte voor artsen en verpleegkundigen die vijftig werden. Een opgeblazen handschoen vormde de basis voor het hoofd, die ik dan met gips voorzag van enkele karakteristieke kenmerken. Met een gipskous bevestigde ik de kop op het van gaas en gips gemaakte lijf. Dat hing ik aan een infuuspaal en trok ik witte kleren aan. Ik moet zeggen, de ene specialist was meer in voor een geintje dan de ander. Maar ja, als je vijftig wordt ben je nou eenmaal de Sjaak. Het kostte trouwens dagen tijd, zo'n pop. Nu het drukker is geworden, heb ik die tijd niet meer.

Na al die jaren doe ik het werk nog steeds met veel plezier. Het is te afwisselend om saai te worden. Ik werk in een leuk team, de sfeer is goed en het werk blijft zich ontwikkelen, bijvoorbeeld door nieuwe materialen. Vroeger was er alleen kalkgips, nu zijn er allerlei soorten kunststoffen om mee te werken. Wanneer ik een fractuur goed in het gips krijg en daarmee een operatie kan voorkomen, dan geeft dat echt een kick. Ook het werk voor de Sint Maartenskliniek dat we sinds 2006 doen, is dankbaar. Veel mensen komen daar voor een second opinion, hebben soms te horen gekregen dat er niets meer mogelijk is. Als we ze dan weer aan het lopen krijgen... ja, dat zijn de krenten in de pap.

Ook de liefde vond ik in het ziekenhuis. Mijn vrouw Corry werkte al twee jaar in het ziekenhuis op de afdeling Radiologie toen ik kwam. De gipsverbandmeester die mij de liefde voor het vak bijbracht, was mijn getuige op onze bruiloft.

Lief en sportief

Door Peter Heemskerk,
hoofd Spoedeisende Hulp (gepensioneerd)

Ik was nog maar 28 jaar toen ik in 1976 als hoofdverpleegkundige begon. “Hij is de jongste”, zei Zuster Odilia, de directrice, trots. Ikzelf was minder zeker. Ik had wel enige ervaring, maar moest nog veel leren. Nou, we hebben veel geleerd van elkaar. De dokters, de collega-hoofden, de patiënten en natuurlijk alle verpleegkundigen. We kregen bijvoorbeeld lessen cardiologie van de internisten en van de cardioloog uit Utrecht, die wekelijks vanuit het St. Antonius Ziekenhuis kwam. Iedereen was zo gemotiveerd, zo leergierig.

Toen we in 1980 naar het ‘nieuwe Hofpoort’ verhuisden, kwam er een gecombineerde afdeling Hartbewaking-Intensive Care en Cardiologie. We kregen mooie nieuwe apparatuur en een heuse beademingsmachine. Maar wat wisten we er nog van? Daarom mocht ik stage lopen en de IC-opleiding volgen in het St. Antonius. Mijn nieuwe kennis en ervaringen probeerde ik over te brengen op de collega’s in Woerden. Niet veel later volgden ook de andere verpleegkundigen de IC-opleiding en uiteindelijk kregen we in Woerden een eigen IC-opleiding.

Na meer dan twaalf jaar wilde ik fulltime op de ambulance gaan werken. Ik vond het een hele uitdaging, maar nam afscheid met gemengde gevoelens. Het bleek geen definitief afscheid. Als het enigszins kon, bracht ik patiënten naar ons eigen ziekenhuis en kon ik overleggen met de artsen van het Hofpoort.

Voor mij is het Hofpoort een lief en ook een sportief ziekenhuis. We hebben gevoetbald, hardgelopen en gefietst. Zoals bij de Hofpoort-fietsweekenden. 150 kilometer heen en 150 kilometer terug naar alle delen van het land en zelfs tot over de grens. Er deden mensen mee uit zo’n beetje alle geledingen van het ziekenhuis: managers, artsen, verpleegkundigen, medewerkers van de technische dienst, fysiotherapeuten en zelfs een psycholoog. Zulke tochten konden natuurlijk niet stuk. Eind 1994 werd ik hoofd EHBO/Spoedeisende Hulp. En ja, ik was weer thuis.

Dezelfde warme sfeer, de goede motivatie en inzet van het personeel. Hard werken met een heel goed team. Ook de gezelligheid zal ik niet meer vergeten. Vanaf 2000 ben ik nog vijf jaar locatiehoofd geweest van de ambulancedienst in Alphen aan den Rijn. Als ik dan dienst had op de wagen, kwam ik volleerde en ervaren huisartsen tegen die nog in opleiding waren tijdens mijn Eerste Hulpperiode.

Bedankt

Nawoord

Aan de oproep om een bijdrage te leveren aan dit boek is door velen gehoor gegeven. Ruim honderd mensen hebben bijgedragen aan de totstandkoming van dit boek.

Allereerst dank aan alle medewerkers, oud-medewerkers, specialisten, oud-specialisten en vrijwilligers die in de pen geklommen zijn om hun herinnering op te schrijven. Alle verhalen zijn dierbaar en persoonlijk. Daarnaast dank aan alle mensen die hun fotoboeken en krantenknipsels tevoorschijn hebben gehaald om ze met ons te delen. Het was prachtig om te zien dat jullie zoveel verschillende dingen hebben aangeleverd.

Op deze plek is ook een dankwoord op zijn plaats voor de redactieleden die iedereen hebben aangespoord om hun verhalen te delen. Chapeau voor jullie grote enthousiasme. En ten slotte dank aan de Raad van Bestuur die het grote belang van dit boek onderschrijft en het mogelijk heeft gemaakt.

De grote hoeveelheid verhalen, foto's en knipsels maakte dat we een selectie moesten maken. We hopen hierbij op jullie begrip. Dankzij alle bijdragen konden we dit persoonlijke herinneringsdocument samenstellen. Zo hebben we onze herinneringen een blijvende plek gegeven.

Colofon

Concept en samenstelling

Dorien Houben, Sjoerd Litjens / MijnVerhaal

Redactie

Suzanne Eikelboom, Annemary Graveland,
Gerda van der Gun, Dorien Houben,
Margriet van der Kooi, Jeske Kooijman,
Maartje Noordam, Han Ribbert

Interviews

Suzanne Eikelboom, Gerda van der Gun,
Dorien Houben, Jorien Marcus

Eindredactie

Jorien Marcus

Fotografie

De foto's in dit boek komen uit de persoonlijke archieven van (oud-)medewerkers en uit het archief van het Zuwe Hofpoort Ziekenhuis. De coverfoto is gemaakt door Dikkie de Bruin.

Ontwerp

Annemarie Zijl

Druk

Veldhuis Media

Uitgever

Sjoerd Litjens / MijnVerhaal
www.mijnverhaal.eu